

50

50v

Luonnonsuojelua Etelä-Karjalassa
1969-2019

Yhdistyksen kannak

Kaavake uuteen yhdistyksen yhdistysrekisteriin ilmoittamista varten.
(Ilmoitus, joka on maksuton, asetetaan kolmeen kappaleeseen.)

Jetti Saapunut oikeusministeriöön

Palkalliseräntuomarin kirjasto

19 p:nä *Myys* kuuta 19 *69* vuorokirjalla
ilman valtak.

18 p:nä *Myys* kuuta 19 *69*

Liite r.y./liite

Leppäsaunan kiertä.

10

Litteitä: 10 kpl.

Litteitä: 10 kpl.

Yhdistyksen rekisterinumero *102136*

Merkitty: Yhdistysrekisteriin sivu *222/368*

Palkalliseräntuomarin sivu

Päätös:

Oikeusministeriö on hyväksynyt tämän yhdistyksen merkittäväksi yhdistysrekisteriin ja on yhdistyksen nimeen liitetty: *r.y.*

Helsingissä, oikeusministeriössä *27* p:nä *lok* kuuta 19 *69*

Antti Toimistopäällikkö *Antti Tuomi*
Antti Tuomi

Toimisto sihteeri *Mari Vuontela*

Ilmoitus yhdistysrekisteriin

Oikeusministeriölle ilmoitetaan yhdistysrekisteriin merkittäväksi jäljempänä mainittu yhdistys:

Yhdistyksen nimi: *Etelä-Karjalan luonnonsuojeluyhdistys r.y.*

Yhdistyksen kotipaikka: *Lappeenranta* -*kuusi*-kauppias kaupunki

Yhdistyksen tarkoitus: (viitataan säänt. §:ään) *Sääntöjen 3 §.*

Yhdistyksen toiminnan laatu: (viitataan säänt. §:ään) *Sääntöjen 4 §.*

Millä tavalla yhdistys on kutsuttava kokoon: (viitataan säänt. §:ään) *Sääntöjen 12 §.*

**Etelä-Karjalan
luonnonsuojeluyhdistys
ry:n perustamisilmoitus
kirjattiin
yhdistysrekisteriin
syksyllä 1969**

**Etelä-Karjalan
luonnonsuojelupiirin
perustavan kokouksen
pöytäkirja vuodelta 1978.
Puheenjohtajana toimi
Reino Okkonen ja
sihteerinä Terho
Poutanen**

Aika: 8.9.1978 alkaen klo 17.30

Paikka: Vuoksen Säästöpankin Vuoksenmäen konttorin kokoushuone, Imatra

Läsnä: Imatran seudun luonnonsuojeluyhdistyksestä Arvo Aitto-Oja, Riitta Marsio, Heikki Nenonen, Esko Nevanmaa, Reino Okkonen, joka toimi kokouksen puheenjohtajana, ja Leena Rummukainen, Siikalahden Suojeluyhdistyksestä Pauli Kantonen sekä Etelä-Karjalan luonnonsuojeluyhdistyksestä Terho Poutanen, joka edusti samalla Suomen luonnonsuojeluliiton toimistoa ja toimi kokouksen sihteerinä.

1 § Kokouksen avaus ja päätösvaltaisuuden toteaminen

Imatran seudun luonnonsuojeluyhdistyksen puheenjohtaja Reino Okkonen esitteli puheessaan tilannetta, joka oli johtanut kokouksen koolle-
kutsumiseen, avasi kokouksen ja totesi sen päätösvaltaiseksi.

2 § Kokouksen puheenjohtajan valinta

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Reino Okkonen.

3 § Kokouksen sihteerin valinta

Kokouksen sihteeriksi valittiin Terho Poutanen.

4 § Pöytäkirjantarkastajien valinta

Pöytäkirjantarkastajiksi valittiin Pauli Kantonen ja Arvo Aitto-Oja.

5 § Keskustelu luonnonsuojelupiirin perustamisesta

Käydyssä laajassa keskustelussa epäiltiin piiriorganisaation tarpeellisuutta, mutta todettiin toisaalta piirin perustaminen Suomen luonnonsuojeluliiton organisaatiouudistuksen vuoksi välttämättömäksi. Piirin perustaminen mahdollistaa nuorien paikallisyhdistysten pääsyn täysivaltaisina mukaan Suomen luonnonsuojeluliiton toimintaan.

6 § Luonnonsuojelupiirin perustamisesta päättäminen

Päätettiin yksimielisesti perustaa luonnonsuojelupiiri Etelä-Karjalaan.

7 § Luonnonsuojelupiirin sääntöjen hyväksyminen

Käytiin läpi piirijärjestön mallisäännöt sekä tehtiin niihin keskustelussa tarpeellisiksi todetut lisäykset ja muutokset. Päättiin hyväksyä oheiset säännöt (liite) Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin sääntöiksi.

8 § Perustamissopimuksen allekirjoittajien valinta

Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin perustamista koskevan sopimuskirjan allekirjoittajiksi valittiin Reino Okkonen, Esko Nevanmaa ja Pauli Kantonen.

9 § Kokouksen päättäminen

Puheenjohtaja ilmoitti Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin ensimmäisen sääntöjen mukaisen kokouksen seuraavan koolle kello 18.00 ja päätti perustavan kokouksen klo 18.40.

Vakuudeksi

Reino Okkonen
puheenjohtaja

Terho Poutanen
sihteeri

Tarkistaneet

Pauli Kantonen

Arvo Aitto-Oja

**Terho Poutanen
Saimaan
luonnonsuojelu-
keskuksessa
lokakuussa 1985**

**Patrick Hublin ja Reino Okkonen
lokakuussa 1986. Okkonen oli piirin
ensimmäinen puheenjohtaja**

Luonnonsuojeluyhdistys heräsi jälleen henkiin

Luonnonsuojeluväki kokoontui Lappeenrannassa herättämään henkiin Etelä-Karjalan luonnonsuojeluyhdistystä, joka on ollut toimimatta lähes viiden vuoden ajan. Pääsyy järjestäytymiseen on Eteläisen Saimaan vesistöjen huolestuttava tila sekä myös, että ensi vuosi on nimetty Ympäristövuodeksi.

Ympäristövuoden tavoite on kansalaisten vaikutusmahdollisuuksien laajentaminen ympäristökysymyksissä. Tähän tarvitaan vapaaehtoista luonnonsuojelutyötä, sillä viimeaikaiset tapahtumat mm. Koijärvellä ja Lappajärvellä osoittivat, ettei lähidemokratia ole riittävästi pystynyt turvaamaan kansalaisten vaikutusmahdollisuuksia oman ympäristönsä suhteen. Vuoden tunnus onkin "Kansalaiset toimimaan ympäristön puolesta".

Yhdistyksen nimi päätettiin muuttaa Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistykseksi ja sen toiminta-alueeksi rajattiin Lappeenranta, Joutseno, Lempi, Luumäki, Nuijamaa, Suomenniemet, Taipalsaari ja Ylämaa. Imatralla on oma luonnonsuojeluyhdistyksensä ja Siikajärven suojelusta kiinnostuneet ovat järjestäytymässä Parikkalan luonnonsuojeluyhdistykseksi.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin opiskelija Vesa Tanskanen ja johtokunnan jäseniksi Marjaana Närhi, Jouko Laapio, Rauni Mall, Annikki von Hertzen, Hannu Tolonen, Ismo Piironen ja Tapani Tolonen.

Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistyksen taival alkoi vuonna 1979

Logoluonnoksia

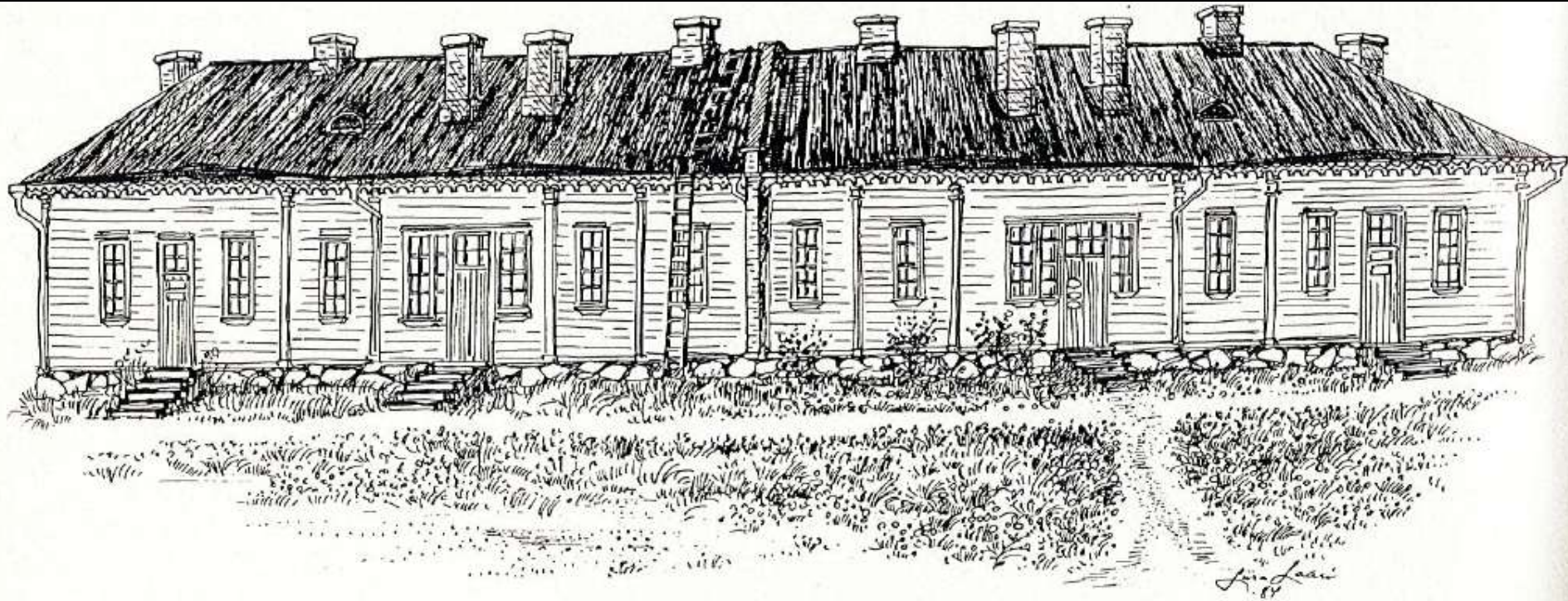

Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistyksen logoluonnoksia – norppaan päädyttiin!

**Ympäristövuoden (1980)
projektisihteeriksi palkattu
Pertti Siilahti työmaallaan
1990-luvulla**

**Saimaan luonnonsuojelukeskus ja Kristiinan
työtuvat joskus ennen. Kuva Liisa Laari 1984**

**Vesa Tanskanen
ja Heljä Korpijoki
luonnonsuojelukeskuksen
rauhallisissa
avajaistunnelmissa
15.12.1981.**

**1980-luvulla taisteltiin Urpalanjoen puolesta –
ja hävittiin. Joki perattiin yläjuoksulta**

**Ympäristövuonna 1980 Lappeenrannan Toikansuolta
valui 50 tonnia lietettä lähimetsiin padon petettyä**

**Seppo Vuokko Lappeenrannan Mäntylänmäen
lehtoneidonvaippon parissa vuonna 1981.
Uhanalaisten kasvien kartoituksen tuloksia
hyödynnettiin Suomen ensimmäisessä
punaisessa kirjassa**

**Vuonna 1982 marssittiin Helsingistä
Lappeenrantaan ydinaseettoman
Pohjolan puolesta**

Etelä-Karjalan ja Kymenlaakson luonnonsuojelupiirien yhteiset piiripäivät kokosivat 24 osanottajaa. Edessä Veijo Vilksa Parikkalasta ja lähinnä häntä Vesa Tanskanen Lappeenrannasta.

E-Sa 19.9.82

Luonnonsuojelijoilla piiripäivät Luumäellä

Etelä-Karjalan ja Kymenlaakson luonnonsuojelupiirien yhteisillä piiripäivillä lauantaina Luumäellä puhuttiin vilkkaasti paikallisista ja valtakunnallisista luonnonsuojelun lähiajan toiminta-aiheista. Päiville osallistui runsaat 20 hen-

kuoleilta konkreettiset vastaukset. Jokainen puoluehan vannoo nyt vaalien alla ympäristöystävällisyyttä. Liiton ohjelmaan vastaaminen tulee sitten käytännössä osoittamaan kunkin puolueen todellisen vihreyden. Näin liitto aikoo pitää luonnonsuojelun ohjat käsissä koneistonaan kuitenkin koko puoluekenttä, liiton tiedotussihteeri Ismo Tuormaa selosti.

dittamaan alkuperäisluonnon rauhoittamista erityisen kampanjan avulla, joka on alkamassa. Sen toteuttamisessa ovat yhteistyössä luonnonsuojeluyhdistykset sekä läänin ympäristösuojelutarkastaja Jorma Taarna.

Rauhoituskampanjalla pyritään saamaan rauhoitetuksi mahdollisimman tarkkaan kaikki suojelemisen arvoiset kohteet. Myös jo rauhoitettuihin kohteisiin on syytä kiinnittää huomiota ekologialle

Myös vireillä on hanke saada läänin palkatuksi virastotyöntekijä rauhoitusasioiden paperisotaa selvittämään, Silahti kertoi.

Jokien suojele

Luonnonsuojelun piiripäivillä puhuttiin myös virtaavien vesien suojelusta Kymen läänissä. Kymenlaakson piirin puheenjohtaja, biologian lehtori Risto Hamari alusti kysymystä paikallisten esimerkkien, Kymijoki, Vehkajoki, Urpalaanjoki..., valossa. Hänen mukaansa suurissa vesistöissäkin on omat arat ekologiansa, jotka eivät noin vain siedä mitä vain. Jo yksistään esimerkiksi kirjolohen, vieraan lajin, istuttaminen vesistöön aiheuttaa häiriöitä alkuperäisluonnon ekologialle

Itäisen ja kaakkoisen Suomen piiripäiviä on pidetty läpi historian. Vuonna 1982 kokoonnuttiin Luumäellä. Etualalla Veijo Vilksa, Laatokan Karjalan luonnonystävien pitkäaikainen aktiivi

**Savitaipaleen Kärnäkosken
Linnoituksen talkooleiri
kesäkuussa 1982. Pusikoitunut
alue sai avarampaa ilmettä**

**Kärnäkosken Linnoituksessa
talkoopäällikkönä huhki Matti Pesu,
sittemmin piirin pitkäaikainen
puheenjohtaja vuodesta 1985**

**Saimaan luonnonsuojelukeskuksessa
luovutettiin 26.8.1983 Saimaa-adressi
vastaperustetun Ympäristöministeriön
kansliapäällikkö Olli Ojalalle**

• KESKIKÖNÄ TILINPÖYDÄN ON LITTY-
TÄN LUONNOKSI TÄI VÄHÄN VÄHÄN
MÄLLÄ ON OLTAVA KÄYTTÖKÄYTTÖ
JÄN KÄYTTÖ, KÄYTTÖKÄYTTÖ
TÄTÄN, ELI KÄYTTÖ.

• KESKIKÖNÄ TILINPÖYDÄN ON LITTY-
TÄN LUONNOKSI TÄI VÄHÄN VÄHÄN
MÄLLÄ ON OLTAVA KÄYTTÖKÄYTTÖ
JÄN KÄYTTÖ, KÄYTTÖKÄYTTÖ
TÄTÄN, ELI KÄYTTÖ.

V Saimaa-käräjät Lappeenrannan kauppatorilla 28.4.1984. Vesa Tanskanen syyttää metsäteollisuutta vesien ja ilman pilaamisesta – syytetyt eivät ilmestyneet paikalle

SULKU HAPPOSATEILLE

Kesätorin leppoisaa tunnelmaa heinäkuussa 1984

**Taipalsaaren
luonnonsuojeluyhdistys otti ensi-
askeleitaan Taipalsaari-soudun
yhteydessä heinäkuussa 1984**

**Saimaan Luonto
-lehden tekoon
vahvasti osallistuneet
Esko Thurén
ja Leena Sallinen
luonnonsuojelu-
keskuksen ovella
lokakuussa 1985**

**Luonnonsuojelukeskus-kyltti
valmisti muuten taiteilija Auli
Huttunen – sama kyltti on
ovessa edelleen!**

**Lappeenranta-salissa järjestettiin
luontoilta marraskuussa 1986.
Raadin sihteerinä toimi Riitta Tikkanen**

Suomen luonnonsuojeluliiton hallitus kokoontui luonnonsuojelukeskuksessa kerran 1980-luvulla. Liiton puhetta johtaa Rauno Ruuhijärvi

**Jätetalkoissa
Taipalsaaren
Ruuhonsaarella
kesäkuussa 1987**

**Maastoretkellä elokuussa 1989 (suunnitellun)
Kutilan kanavan paikalla Taipalsaarella,
mukana mm. Matti Pesu ja Leena Sallinen**

Maankäyttötoimikunta golfin kannalla

Lehtomaisema ja golfharrastus vaakakuppiin Pappilanniemessä

□ Lappeenrantaisten golfinpelaajien halu levittää harrastusviheriöitään Pappilanniemen suuntaan on huolestuttanut jo jonkin aikaa luontoihmisiä. Heidän pelkonsa Pappilanniemen lehtoalueen kasvien ja lintujen jäämisestä puttaajien jalkoihin ei liene aiheuton, sillä Lappeenrannan Pappilannepellon maankäyttöä selvittelyt toimikunta on osoittautunut golfhenkiseksi ja esittänyt golfradan laajentamista Pappilanniemeen.

Toimikunnan esityksessä kylläkin todetaan, että laajennus olisi toteutettava siten, että turvataan alueelle ominaisten kasvillisuus- ja eläimistöaluiden säilyminen ja yleinen ulkoilu mutta luonnonhoito ei ole oikein jaksaa antaa arvoa tällaisille ehdotuksille.

Hurkas esitys, Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistyksen puheenjohtaja Timo-Pekka Veijonen toteaa.

Veijonen pitää kummallisenä, että sama luottamushenkilö, joka parin viikon takaisessa ympäristöseminaarissa oli myötämielinen Pappilanniemen säilyttämiseksi luonnontilaisena, on maankäyttötoimikunnan jäsenenä nyt päättänyt esittämään sinne golf-viheriöitä.

Ympäristönsuojelun pitkäjänteinen suunnittelu ei Veijosen mielestä onnistu Lappeenrannassa, koska suojelusuunnitelmat jäävät kaupunginjohtoon suunniteltujen jalkoihin.

Biologian lehtori Olavi Petro on ottanut julkisudessa värsin voimakkaasti kantaa Pappilanniemen luonnontilaisena säilyttämisen puolesta ja samoilla linjoilla on hänen ammattikollegansa Esa Kotanen.

Pappilanniemessä on Lappeenrannan ainoa lehto, missä on arvokkaita lehtokasveja ja lintuja. Se on erinomaisesti paikka biologian ja geologian opetuksen kannalta ja myös virkistyskäytön kan-

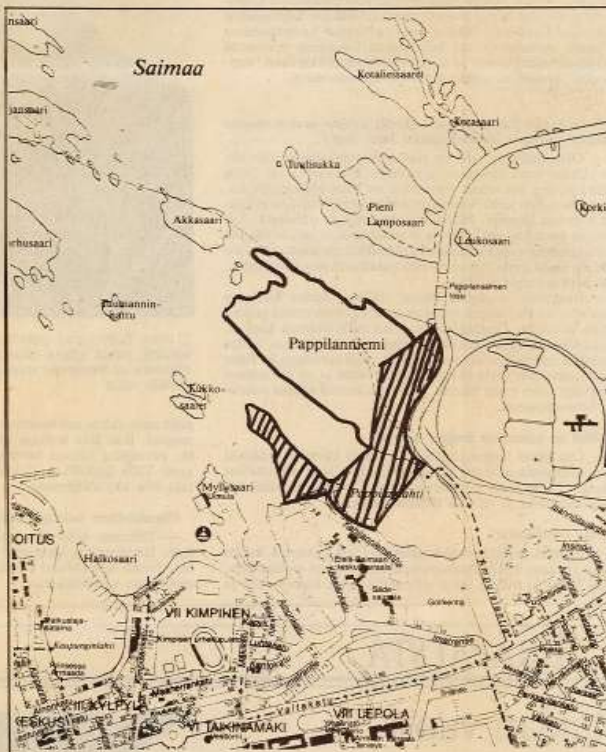
nalta merkittävä alue, luettelee Kotanen Pappilanniemen säilyttämisen syitä.

Kotanen ihmettelee, kuinka päättäjiä puuttuu täysin näkemys, jossa annettaisiin arvoa luonnontilassa oleville alueille.

Olen huomannut, että me biologit puhumme aivan eri kieltä kuin kaikkea hyötykäytön kannalta tarkastelevat teknokraatit. Miksi luontoa pitäisi amahyödyntää muuttamalla sitä. Takäläisen golfsuoran keulahahmokin pitää Pappilanniemen lintujen laulupensaikkoja ja kasvien etäluoita risukonna, joilla ei ole käyttöarvoa, mutta kaupungin keuhkoiksi alue muuttuu heti, kun siellä on istutettu golf-nurmikkoa.

Yleiskaavassa selvitysalueita

Maankäyttötoimikunnan esitystä Pappilanniemen käytöstä ei ole vielä käsitelty kaupungin päätävissä elimissä mutta voimassa oleva yleiskaava antaa kuitenkin mahdollisuuden toteuttaa toimikunnan esitys. Melkoisen osa Pappilanniemestä, muun muassa peltoaukea, jonka reunoina kasvavat lehdon uhanalaiset kasvit, on nimittäin yleiskaavassa selvitysalueita ja voidaan asemakaavamuutoksella osoittaa haluttaessa vaikkapa golfaajien käyttöön. Pappilanniemen kärki ja keskiosa ovat yleiskaavassa suojelualuetta ja sellaisina suojelut ovat pysynevät.

□ Viivoituksella merkitty alue on voimassa olevassa yleiskaavassa selvitysalueita, joka voidaan asemakaavamuutoksella osoittaa haluttuun tarkoitukseen, esimerkiksi suojelualueeksi tai golfkentäksi. Selvitysalueen ulkopuolinen osa Pappilanniemestä on suojelualuetta.

Biologian opettajat ja paikallinen luonnonsuojeluyhdistys aikovat laatia yhteisen kannanotton, jossa tuomitaan jyrkästi toimikunnan golfinvoiteinen esitys. Oma sanansa sanottavana on myös Pappilanniemen omistavalla

Kaukas Oy:llä, joka joutuu ottamaan kantaa luonnonsuojelun ja hyötykäytön välillä. Olavi Petro mainitsi maanantaina alueradiossa Kaukaan suunnitteleen pistoraitteen vetämistä Pappilanniemeen Ampujalantien yli,

mutta Kaukas Oy:n edustajat eivät asiaa vahvistaneet. Petro mukaan Pappilanniemen on ollut melko sivussa Kaukaan omista suunnitelmista eikä yhtä ole käynyt aluekäytöstä neuvotteluja muutenkaan tahojen kanssa.

Lappeenrannan Pappilanniemen lehtoa haikailtiin golfkentäksi vuonna 1990

**Vuonna 1990 Helsingissä osoitettiin mieltä
moottoriteitä vastaan...**

**...ja ojennettiin adressi
liikenneministeri Raimo
Vistbackalle**

Imatralta Lappeenrantaan suuntautunut marssi antoi monoa moottoritielle kesällä 1991 – myös ohikulkijat osoittivat mielenosoittajille mieltään!

Helmikuussa 1991 Pertti Siilahti Ounas-Pallastunturin kansallispuiston rajalla istuvien mielenosoittajien äänitorvena. Kansallispuiston läpi on linjattuna uusi tie

**Rajavartija
Keijo
Lehtinen ja
biologian
opettaja
Pentti
Thuneberg
perhostensa
parissa**

**Mahdollisuuksien tori
Lappeenrannassa 1990-luvulla,
tiskin takana Lappeenrannan
yhdistyksen pitkäaikaisin
puheenjohtaja Raija Aura**

Juhlan kohteena Kaija Kainulainen, piirin uusi aluesihteeriksi vuonna 1990

Ammattina ympäristön-suojelu

□ Ympäristönsuojelu on nykypäivän kuuma peruna. Toiset ovat raivostuneita julkisuuteen ponnahtaneille suorantoiminnan aktivisteille, toiset taas kiittelevät heitä. Kaarina Suominen on Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin aluesihtööri, ja hän kertoo, että työ luonnon puolesta on muutakin kuin itsensä kahlitsemista traktoriin.

Helsingin yliopistossa ympäristönsuojelua opiskellut Kaarina Suominen perustelee halukkuuttaan haasteita

tarjoavalle alalle. — Työ ympäristönsuojelun parissa on kutsumus. Halusin työskennellä luonnon

parissa, mutta keskittyminen vain biologiaan tuntui kivalta. Halusin opiskella jotakin soveltavampaa, Kaarina

Etelä-Karjalan luonto on hyvin karu eikä se kestä paljoakaan saasteita. Esi-merkiksi eteläinen Saimaa on jo melko saastunut.

Etelä-Karjala 30.5-91

Suominen kertoo.

Ammattina ympäristönsuojelu on rankkaa puuhaa, ja Kaarina Suominen myöntääkin, että masentuneisuuden hetkiä tulee aika ajoin.

— Myös opiskeluajan optimistinen ja idealistinen kiilto on karissut nähdessäni millaisilla oireilla ympäristönsuojeluasioita hallintokoneistossa käsitellään, Suominen sanoo.

Ei enää hihhuleita

Vaikka ympäristön puolesta työskentely onkin välillä suossa rämpimistä ja päin seinään hakkaamista, kehitystäkin on tapahtunut.

— Kun aloitin opiskeluni 1980-luvun alussa, pidettiin kaikkia luonnonsuojelijoita hihhuleina, Suominen kertoo.

— Nykyään käytös on ihan asiallista, koska ihmiset ovat huomanneet ympäristönsä tilan ja ovat huolissaan, hän jatkaa.

Omassa työssään Suominen on huomannut, että kaikkein huolestuneimpia ovat vanhuksat ja nuoret.

— Keski-ikäisillä on tietysti se, että heihin tämän yhteiskunnan ovat rakentaneet, ja olisihan se vaikea myöntää, että jossain meni yli, Suominen pohtii.

Ne ihmiset, joita oman elinympäristön tila huolestuttaa, kärsivät usein tietämättömyydestä.

— Ihmiset eivät tiedä, mitä he voisivat luonnon hyväksi tehdä. Kuitenkin on niin paljon mahdollisuuksia aina jätteiden lajittelusta järjestötoimintaan, Suominen kertoo.

Suomisen mukaan kokevat myös avutto

— Monista tuntuu yksin on mahdotontaa, jonka jälkeen tulit lämpimämmiksi tää kohtaan, hän jee.

— Myös minä olen ollut siihen, etten yllä puhdistaa maailmaa, mutta yritän k

— Vaikka luonnon pelastamiseksi ei olekaan yhtä ratkaisua, olisi suojeleminen puolesta kuitenkin aina ponnisteltava, sanoo Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin aluesihtööri Kaarina Suominen.

omassa elämässäni tehdä kaikkea sen minkä voin. Onhan se totta, että kerrostalossa jätteiden lajittelu on hankalaa, mutta aina pitäisi kuitenkin yrittää, hän jatkaa.

Tahto puuttuu

Suomalainen ympäristöpolitiikka vetää Kaarina Suomisen naamaan vakavaksi.

— Välillä tuntuu siltä, että todellista tahtoa puuttuu. On niin hyvä puhua, mutta kun pitäisi toimia, ei löydy tahoa Suomesta siltä.

kuulkee luonnonsuojelua koskevien tutkimusten osalta kaukana jälkijunassa, Suominen toteaa.

Jouluna Lappeenrantaan muuttanut Kaarina Suominen ihmettelee lappeenrantaisten kunnallispolitiikkojen jähmeyttä ja jopa kielteisyyttä ympäristöpoliittisissa kysymyksissä. Huoli päätäjien hitaudesta on aiheellinen, sillä Etelä-Karjala on metsiltään yksi Suomen saastuneimpia alueita. Myös eteläinen Saimaa on jo melko saastunut.

— Myönnän toki sen, ettei ympäristön pelastamiseksi

tempauksia sekä toteuttaa Suomen Luonnonsuojeluliiton tekemiä päätöksiä. Tämän hetkistä näkyvää toimintaa on muun muassa norppakeräys.

Luonnonsuojeluliitto tekee hyvin paljon työtä 'pinnan alla'. Se pyrkii vaikuttamaan ympäristöä koskeviin päätöksiin sekä antamaan lausuntoja.

— Piirijärjestöt toimivat usein tiedonjakopaikkoina. Ihmiset soittavat meille kysyäkseen mitä erilaisimmista asioista. Me pyrimme auttamaan tai ohjaamaan eteenpäin, Kaarina Suominen ker-

Kaarina Suominen (nyk. Tiainen) aloitti piirin aluesihteerinä vuonna 1991

lä-Karjalan Luonnonsuojelupiiri on tiiviissä yhteistyössä myös Lappeenrantaan koulujen kanssa. Viimeksi kiersi tuo meikkiä käyttänyt myös oppilaat soittaville, jos he tarvitsevat esitelmää ja tutkella, Suominen selventää.

Tanja Salvola

**Mielenosoitus Ruokolahdella Härskiän
tietyömaalla kesäkuussa 1993. Mukana myös
tuleva ympäristöministeri!**

**Karjalan vedet ja männyt -ympäristöseminaari
Viipurissa vuonna 1993 – mielenkiintoista!**

**Lappeenrannan
seudun
luonnonsuojelu-
yhdistyksen
puheenjohtaja
Marjaana Närhi
ja aluepäällikkö
Pertti Siilahti
luonnon-
suojelupiirin 25-v
juhlissa
Lappeenrannan
Lönnotin
koululla vuonna
1994**

Etelä-Saimaa
22.4.94

Kaikki eko ei ole ekologista Ympäristötietoinen kuluttaja selvittää tuotteen elinkaaret

LAPPEENRANTA
Anne Kokkonen

Kun ympäristötietoinen kuluttaja menee vaatekauppaan, hän valitsee mieluummin puuvillaa kuin viskoosia, koska edellinen on aito luonnontuote ja jälkimmäinen tekokuitua. Hyvää tarkoittaneen kuluttajan hämmennys on rajaton, kun viskoosi paljastuu näistä kahdesta kenties suosittavammaksi vaihtoehdoksi.

Ekokuluttajaa vedetään nenästä ehtimiseen, jollei hän ota kunnolla selvää tuotteiden taustoista ja valmistusmenetelmistä. Mutkikkaista ympäristövaikutuksista tiedetään kuitenkin liian vähän ja asiantuntijatkin ovat monesti luulojen varassa.

Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistyksen järjestämässä torstai-illan keskustelutilaisuudessa pyrittiin erottamaan aito ekoilu kaupallisesta sekoilusta. Vähäinen mutta sitäkin kiinnostuneempi yleisö sai tietoa vaikutusmahdollisuuksistaan sekä ekokulutuksen perus-

teista.

— Ympäristöystävällistä tuotetta tai kulutusta ei ole olemassa, on vain vähemmän luontoa kuormittavia vaihtoehtoja, luonnonsuojeluyhdistyksen puheenjohtaja Raija Aura painotti.

Kuluttajien kiinnostuminen ympäristöasioista on pantu merkille myös teollisuuden parissa ja luontoystävällisyydestä on tullut suosittu markkinointikeino. Kriittinen tarkastelu osoittaa, että läheskään kaikki eko tai bio ei ole nimensä veroista.

— Jotkut ekotuotteina mainostetut tavarat ovat olleet jopa muita haitallisempia, Aura totesi.

Onneksi kuluttaja ei tarvitse kemistin koulutusta, vaan hän voi luottaa valinnoissaan muutamiin luotettaviin ympäristömerkkeihin. Joutsentunnus, luomuviljelyn leppäkerrottu sekä EU:n tähdistä ja lehvästä muodostuva merkki takaavat sen, että ympäristönsuojelu on otettu huomioon tuotteen kehittämisessä ja valmistuksessa.

Nuukuusviikon merkeissä järjestettiin ekokuluttaja-tilaisuus vuonna 1994

Tällä viikolla vietettävän nuukuusviikon merkeissä järjestettyyn ekokuluttaja-tilaisuuteen osallistui yleisön lisäksi luonnonsuojeluyhdistyksen, marattojen sekä kaupungin ympäristöviraston ja kuluttajalautakunnan edustajia.

Kuluttaja on kuningas

Ympäristön kannalta tuhoisin keinoin viljelty puuvilla on vain yksi esimerkki tuotteista, joihin luonnosta väliittävä kuluttaja viattomuudessaan haksahuttaa. Yhtä hyvin hän saattaa hankkia freonittoman jääkaapin, säh-

köä ja vettä säästävän pesukoneen tai katalyysaattoriauton vanhan toimintakykyisen koneen tilalle.

Vanhojen koneiden hylkääminen tuottaa jätettä ja uusien tuottaminen kuormittaa luontoa. Tilannetta mutkistaa entisestään se, että vanhat koneet toisaalta kuluttavat energiaa uusia enemmän.

— Vain tarkalla laskemi-

sella selviää, mikä missäkin tapauksessa on oikea tie. Hankinnoissa tulee ottaa huomioon tuotteen koko elinkaari, sen tuottamisen hinta ja vaikutukset luontoon, Aura huomautti.

Vaikka kuluttaja tuntee tässä kaaoksessa syvää voimattomuutta, hän ei suinkaan ole vailla valtaa. Teollisuus tuottaa täsmälleen sitä, mitä ostajat haluavat ja yleis-

en mielipiteen voima on jo nähty Suomenkin markkinoilla.

Kuluttajat saavat kirjata voitoikseen fosfaatin hävittämisen pesuaineista, liiyyttömät bensiinilaadut sekä kloorittoman paperinvalmistuksen. Seuraavaksi kuluttajien joukkovoimaa voitaisiin käyttää esimerkiksi ylipakattujen tuotteiden vastustamisessa.

NÄKÖVINKKELI

1.5-94

Keskusta eläväksi ja Myllymäki-hanke haudattava

Viime aikoina on käyty vilkasta keskustelua Myllymäen market-hankkeesta. Hankehan on vanhakantainen järjestömyyden huippu, mutta silti on vielä henkilöitä, jotka väittelevät moisen mammutin houkuttelevan turisteja ja ratkaisevan suuren osan kaupunkimme taloudellisista ongelmista.

Lappeenranta on ensisijaisesti lappeenrantalaisten kotikaupunki ja meitä varten olemassa. Meillä on jo rakennettu keskusta ja lisäksi kymmeniä kauppia ja marketteja kaupungin laidoilla. Jo nyt kaupunkirakenne uhkaa hajota ja sen mukana keskusta näivettyä. Ostovoima ei enää kasva niin suurin mittoin, että kaikki uudet kaupat kannattaisivat. Ts. uusi market kaupungin laidalla näivettäisi keskustaa edelleen.

Asukkaat arvostavat kotiseutunsa rauhaa ja puhdasta ilmaa. Liikenne on kaupunkialueiden pahin ilmansaastaja, melun lähde ja viihtyvyyden vähentäjä. Hajoava kaupunkirakenne asettaa eniten suurempia paineita yksityisautoilun kasvulle. Yksityisautoilua on kaikin mahdollisin keinoin vähennettävä, on panostettava joukko- ja kevyenliikenteen kehittämiseen ja yhdyskuntasuunnitteluun siten, että ihmisillä on mahdollisuus hoitaa jokapäiväiset askareensa ilman autoa.

Turistireisun tarpeellisuuteen vetoaminen Myllymäen tapauksessa on kerrassaan kummallinen väite. Persoonallisia marketteja on Suomi jo väärrällä. Lappeenranta on historiallinen ja kaunis, iloisien karjalaisten kaupunki Saimaan rannalla. Tätä turistiakin tulevat tänne katsomaan ja kokemaan. Pidetään omista erityispiirteistämme huolta, ollaan ylipäätään ihmeissämme ja kaupungistamme niin silloin täällä viihtyvät sekä omat asukkaat että vieraat.

Pahin - automarket-buumi on jo käyty läpi muualla maailmassa ja monessa Suomenkin kaupungissa. Niinpä uusinta kehitystä onkin panostaa vanhoihin keskustoihin. Niitä on elävöitetty, muutettu viihtyisiksi ja korjotettu autot pois eli perustettu kävelykatuja. Ja mikä parasta, myös arktisessa Suomessa hankkeet ovat onnistuneet ja saaneet innostuneen vastaanoton niin asiakkaiden kuin yrittäjienkin keskuudessa.

On täysin päätöntä lähteä Lappeenrannassa toteuttamaan sellaisia hankkeita, jotka muuallakin on jo todettu menneen ajan ilmiöksi. Olemme sitä mieltä, että Myllymäen mammuttihanke on haudattava, ja työ ja raha on suunnattava viireän ja ihmisläheisen kävelykeskustan kehittämiseen. Kokeiluja on jo.

RAJA AURA
puheenjohtaja
Lappeenrannan seudun luonnonsuojeluyhdistys

KAARINA TIAINEN
aluesihteer
Etelä-Karjalan luonnonsuojeluyhdistys

Luonnonsuojelijat haavat panostaa Lappeenrannan keskustaan.

Lappeenrannan Myllymäen automarketeille sanottiin ei vuonna 1994

**Piirin ja
Taipalsaaren
yhdistyksen
järjestämässä
metsäillassa
vuonna 1994
haikailtiin Erkki
Lähteen opein
metsiä
puupeltojen
tilalle
- kuulostaa
tutulta!**

Metsänhoidon professori Erkki Lähde: Puupellot muutettava takaisin monimuotoisiksi sekametsiksi

TAIPALSAARI
Saila Karhu

— Nykyisessä metsänhoidossa ei aina nähdä metsää puulta, kritisoi metsänhoidon professori, suomalaisen tehomet-sätalouden arvostelijana tunnettu Erkki Lähde. Lähde vieraili maanantaina Taipal-saarella paikallisen luonnonsuojeluyhdistyksen ja Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin järjestämässä metsäillassa, jossa pohdittiin metsänhoidon uusia suuntauksia. Kommentoijana oli piirimetsänhoitaja Timo Weckroth Etelä-Karjalan metsälautakunnasta.

Monimuotoista metsää ja sen hoitoa esitellyt Lähde sanoi, ettei erirakenteisten sekametsien kasvatusta ole mikään uusi ilmiö, vaan suomalaisistakin metsistä huomattava osa täyttää vielä kohtuullisesti monimuotoisuuden vaatimukset.

Lähteen mukaan Suomella olisi vielä kohtalaisen hyvä mahdollisuus lähteä kilvoittelemaan puun ostajien markkinoilla todellisella metsän monimuotoisuudella ja ekologisesti kestävyydellä eli luonnonomukaisuudella.

— Suomen metsätalouden on turha yrittää kilpailla markkinoilla massalla ja muilla tehomet-sätalouden opeilla. Siinä kilpailussa häviävät sekä metsämme että maan talous, Lähde sanoi.

Lahopuuta tarvitaan

Metsän monimuotoisuus tarkoittaa metsää, jossa on mahdollisimman monenikäis-

Metsänhoidon professori Erkki Lähde uskoo ja toivoo, että tasarakenteiset puupellot vähitellen katoavat ja antavat tilaa oikealle metsälle. Sapsikan lisäksi Lähde antaa myös tunnustusta monimuotoisen metsänhoidon ripeistä edistymisistä maassamme.

tiä, -kokoista ja -lajista puustoa ja jossa on tilaa myös kaikkien kasvien, eläinten ja mikro-organismien monimuotoisuudelle. Tällainen metsä edellyttää myös jonkin verran lahoavaa puuainesta.

— Avohakkuuta ei voi sanoa metsäksi, eikä tasakokoinen pelkkää yhtä puulajia soittalaisissa riveissä kasvava alue ole mikään metsä, Lähde muistutti.

Monimuotoinen metsä kestää tasapäistä puustoa paremmin myrskyt, lumi-, sieni- ja hyönteistuhot sekä ilmansaas-

teet ja niistä johtuvan kasvi-huoneilmion.

Eryteisesti metsänomistajia kiinnostavaan asiaan monimuotoisen metsän taloudellisesta tuotosta Lähde antoi yllättävän vastauksen. Hänen tietojensa mukaan erirakenteinen metsä myös kasvaa paremmin kuin tasarakenteinen tehohoitometsä. Eryteisesti kuusivaltaisessa metsässä ero on selkeä.

— Saisimme enemmän ja entistä laadukkaampaa puutavaraa ja ennen kaikkea metsät säilyisivät metsinä, jos

monimuotoinen metsänhoito pääsisi jälleen vallalle, Lähde kannusti.

Haasteisiin vastataan

Lähteen puheenvuorossa tuoreeltaan kommentoinut piirimetsänhoitaja Timo Weckroth kertoi, että monimuotoisuus ei ainakaan Etelä-Karjalassa ole tuntematon käsite ja uusiin haasteisiin koetetaan täälläkin vastata. Weckrothin mukaan tälläkäläisten metsätilojen suhteellisen pieni koko edesauttaa metsien säilymistä monimuotoisina, esimerkiksi laajat avohakkuut eivät juuri olisi edes mahdollisia.

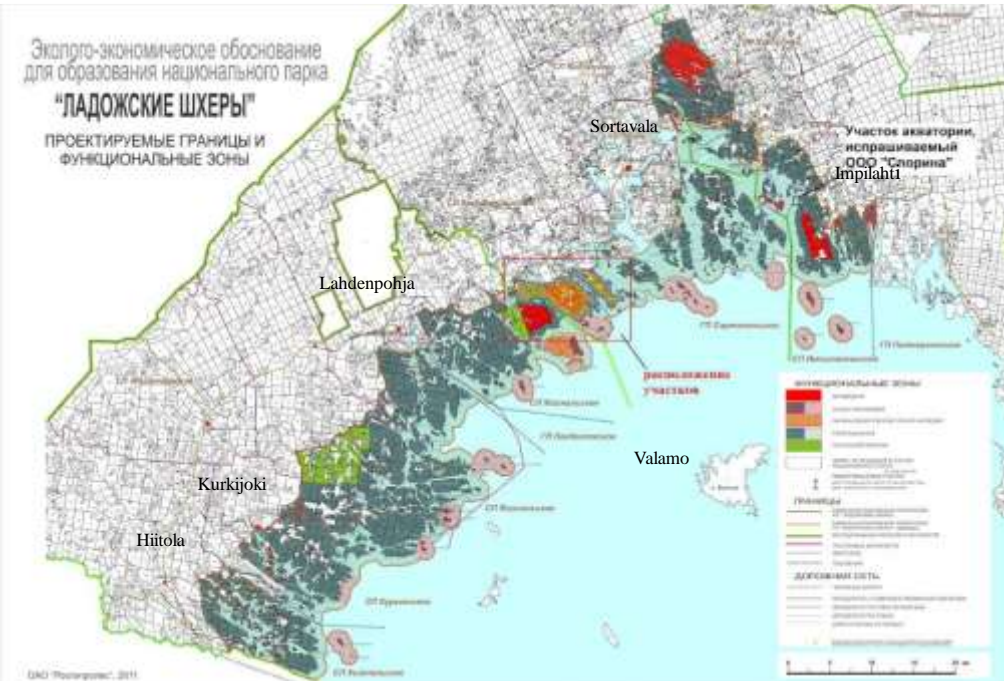
Weckroth painotti, ettei tehomet-sätalous suinkaan ole mikään kirosana, vaan mahdollisimman tehokkaaseen toimintaan pyritään varmasti myös monimuotoisen metsän hoidossa. Hän arveli perinteisen taimikoitohoidon ja harvenushakkuiden säilyvän metsänhoidon perusalueina myös tulevaisuudessa, eikä alaharvennuksia ja kunnostusojituk-sia tulla heti hylkäämään jatkossakaan.

Weckroth empi monimuotoisen metsän julistamista suoralta kädeltä ns. tehomet-sää paremmin tuottavaksi. Esimerkiksi puun korjuukustannukset ovat monimuotoisilla metsillä vähitellen hakattavassa metsässä huomattavan kalliit ja taloudellinen tuotto metsänomistajalle ei siten välttämättä ole suorassa suhteessa puun kasvun paranemiseen.

**Laatokalla on soudettu jo neljännesvuosisadan ajan.
Kuva vuoden 1994 soutajista Salmen pitäjän alueella**

Soutajien leiripaikka Kurkijoen Kojonsaarella. Alue kuuluu nykyisin Laatokan luodot – kansallispuistoon. Metsänemä on kuvattu Impilahden alueella

"Laatokan luodot" kansallispuisto, 122 000 ha. Perustamispäätös 28.12.2017 / Venäjän federaation hallitus / Dmitri Medvedev.

**Hiitolan läheltä
Kilpolansaaresta
löytyi komea
kynäjalavametsikkö.
- *Otetaas niille!*
tuumailee
retkenjohtaja
Pertti Siilahti**

Pien-Saimaan puolesta on jaksettu vääntää. Vuonna 1997 sinne vaadittiin lisää virkistysalueita

28.5-97

ETELÄ-SAIMAA

NTA

Luonnonsuojelupiiri vaatii lisää virkistysalueita Pien-Saimaalle

Lappeenranta

Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirissä ei olla yhtään tyytyväisiä Pien-Saimaan osayleiskaava-luonnokseen, koska siinä ei ole varattu juuri ollenkaan virkistysalueita, vaikka toisaalta läntinen Pien-Saimaa on 60 000 ihmisen tärkeä virkistäytymispaikka.

Luonnonsuojelijoiden mielestä kaavassa on keskitytty etupäässä rakennuspaikkojen lisää-

miseen, ja alueen luonto- ja virkistysarvot ovat jääneet toissijaisiksi.

– On täysin vastuutonta kaa-voittaa viimeisille rakentamattomille saarille ja laajahkoille mannerrannoille rakennuspaikkoja, lausunnossa todetaan.

Luonnonsuojelupiiri vaatii, että läntisen Pien-Saimaan kaikki jäljellä olevat vähänkin laajemmat rakentamattomat rannat

on säilytettävä sellaisina. Rakennuspaikat tulisi poistaa Heinosaaresta ja pohjoisesta Salastista, Riutanniemen pohjoisrannalta, Juntulan etelärannalta, Paratsaarelta ja Siikolammen rannalta.

Rakennuspaikkojen poistoa tai siirtoa edellyttää myös se, että kaava-alueen ulkopuolella olevien Ruusin ja Jokelan Turasalojen rantakaavoitus vähentää edelleen rajusti vapaiden rantojen määrää.

Luonnonsuojelullisesti merkittävimmät alueet on piirin mielestä otettu huomioon melko hyvin, mutta joihin tarkistuksiin on syytä. Uskinlahden suulla oleva rakennuspaikka pitäisi poistaa, Leväsen Selkäluodot ovat linnustollisesti arvokkaita luotoja ja Valkeissaaren kallio-maalaus jää pahasti rakennusten puristuksiin.

Pien-Saimaan ongelma on pienten maanomistajien runsaus. Kun kaikille on yritetty

turvata tasapuolinen rakennusoi-keus, yhtenäisiä laajempia va-paita rantoja ei jää eikä kaavalla kyetä järjestämään riittäviä vir-kistysalueita.

Luonnonsuojelijoiden mielestä periaate, jolla rakennusoi-keutta siirretään vain maano-mistajan rannalta toiselle, ei riitä. Yhdeksi mahdollisuudeksi he esittävät kunnan järjestämää ”rakennusoikeuspankkia”, jonka avulla siirtoja toteutetaan yli maanomistajien rajojen.

Suur-Saimaan kansallispuiston puolesta soudettiin ja marssittiin vuonna 1998

Suomen Luonnonsuojeluliiton 60-vuotisjuhlan kunniaksi Itä-Suomen luonnonsuojelupiirit marssivat Savonlinnan keskustassa luonnon puolesta.

Simo Härkönen
Kuva: Pauli Lundén

Itä-Suomen luonnonsuojelupiirien järjestämä kohtaamisotto keräsi kolme kirkkoveneellistä aktiivisinta luontoväkeä Savonlinnaan eilen. Oopperapuistossa pidetyssä tilaisuudessa miehistöt esittivät kevyitä ohjelmia, mutta siinä sivussa tuotiin esille vakavampakin asiaa.

Luonnonsuojelupiirit haluavat vauhdittaa Pihlajaveden saariston rauhoitusohjelmaa ja herättää keskustelua uuden kansallispuiston perustamisesta myös eteläiselle Saimaalle. Lappeenrantaan ja Puumalan väliselle vesille.

60 vuotta täyttävän Suomen Luonnonsuojeluliiton puheenjohtaja **Timo Helle** sanoi Savonlinnaan Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiriin venessä.

– Soutu oli ehdottomasti hieno elämys ja ylti odotukset. Norppia emme tällä kertaa nähneet, mutta muuta järvieläistöä siinäkin edessä. Viimeistään nyt on pakko lukea Hellaakosken välösökirja Saimaasta, Helle hehkutti.

Kansallispuisto eteläiselle Saimaalle

Yksi SLL:n juhla- ja teemavuoden teemoista on kansalliset vesistöalueet. Siis hienon Helle muistutti Suur-Saimaan kansallispuiston tarpeellisuudesta. Puistosta on tehty eteläiselle Saimaalle

Itä-Suomen luonnonsuojelupiirit kaipaavat lisää kansallispuistoja

Pihlajavesi ja Suur-Saimaa suojeltava

alostavia linjauksia, ja alueen kunnissa vastaanotto on ollut pääosin myönteinen.

– Idea on taata tiettyjen järviympäristöjen säilyminen. Linnansaari on saatu suojelua ja Pihlajavesi on tulossa mukaan Naturaan, mutta säilyttämisen arvoisia alueita on toki eteläiselläkin Saimaalla. Tarkoituksena on tehdä ns. pehmeä lasku kansallispuistoon eli alueita ei luovuteta pakolla vaan aroilla alueilla sijaitsevat kesämökkit luovutetaan vähitellen vuosikymmenien kuluessa, Helle räsähoiteli.

Ympäristökysymykset ajankohtaisia

Tilaisuuteen kutsutti hallintoministeri **Joumi Backman** piti aikaa otollisena suojeluhankkeiden kamal-ta. Hänen mukaansa ihmisten asenteissa ja arvoissa on menossa murroskausi, jossa

Luonnonsuojelijat rantaoutuivat kirkkoveneillä Puistokadun rantaan.

ympäristöarvot ovat kovasti nousussa.

– Hyvä esimerkki on lentokonekatu Helsingistä Savonlinnaan. Koneen oi-

kea puoli täytyy aina ensin, koska siitä puolella näkee Pihlajaveden saariston. Osa-keitos kuuluu kyllä lentohenkilökunnalle, joka osaa

huomauttaa asiasta satunnaisemmille kultijoille, Backman lisäsi.

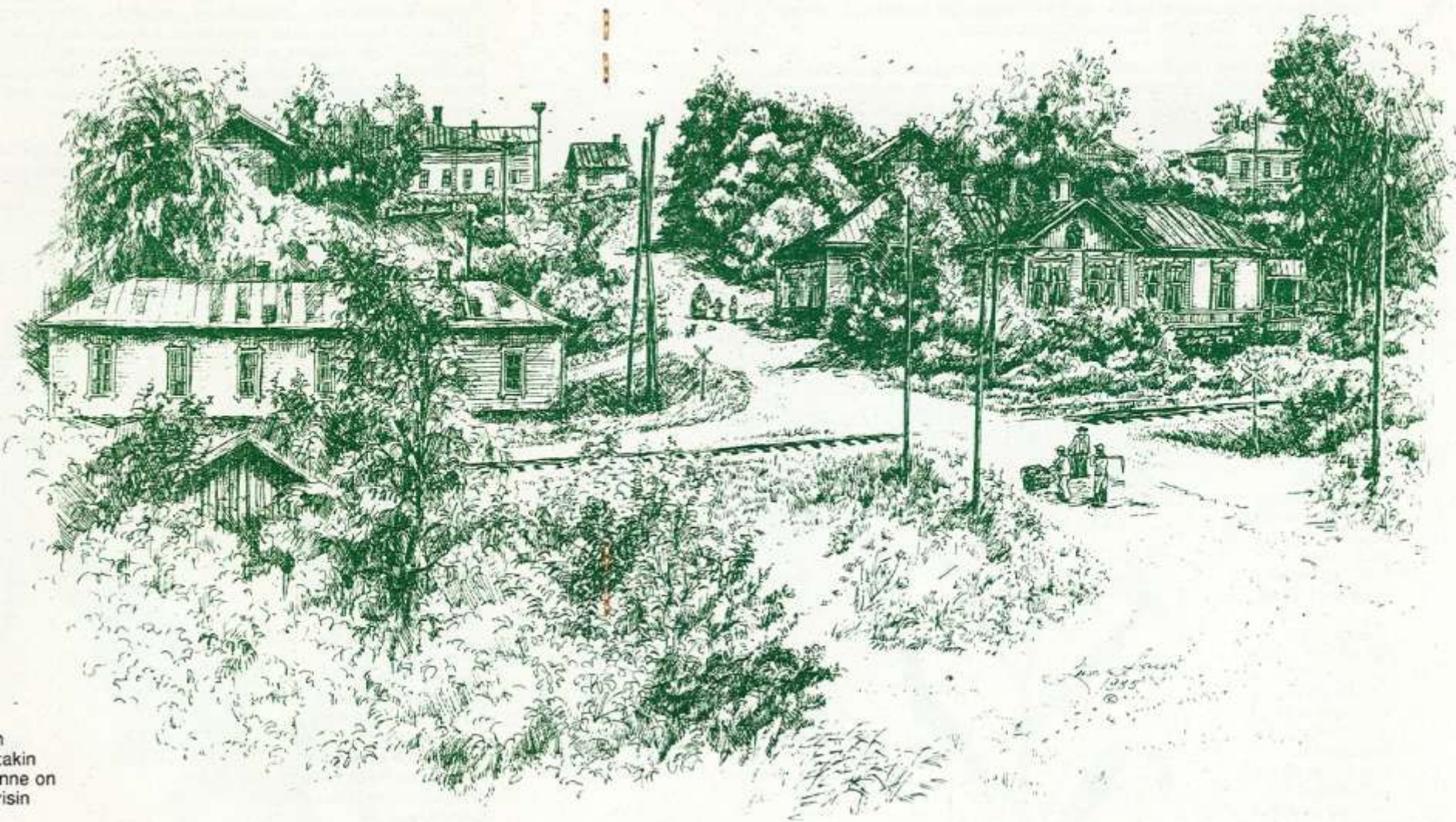
Backmanin mukaan ympäristökysymykset nousevat

merkittävästi aiempaa enemmän esiin myös suunniteltaessa Euroopan unionin laajentamista ja yhteistyön syventämistä. Suomalaisella on EU:hun liittyvissä ratkaisuissa kaksi tärkeää asiaa ylitse muiden: työllisyys ja ympäristö.

– Molemmat ovat enemmän rakenne- kuin subdantekysymyksiä. Kummassakin tarvitaan kokonaisvaltaista ohjelmaa ja ne ovat tulevaisuudelle säädöksissä keskeisesti mukana. Natura-linjauksia käsitellään 5. elokuuta hallituksen tilakou-lussa, ja silloin uskon ympäristöministerin antavan merkittävästi eteenpäin.

Ohjelmaosuuden jälkeen soutuajilla oli muutama tunti aikaa latalilla fiikaksiaan lähtökuntoon torin ympäristöissä. Siitä matka jatkuu Kesäsaareen, jossa pidettiin varsinainen pääjuhla ruokailun, suunnitelmien ja tanssin merkeissä.

**Lappeenrannan Linnoituksen maisemia
Haminanportin puolelta maaherrantalon ympäristöstä.
Kuva Liisa Laari 1985**

**Lappeenrannan
yhdistys on
järjestänyt
kasviretkiä
Linnoituksen
valleille jo liki
kolme
vuosikymmentä.
Kimmo Saarinen
opastaa
heinäkuussa 2009**

**Joskus on ollut vähän katsottavaa.
Linnoituksen kasviretkeläiset kulkivat
tällaisilla kukkaniityillä kesäkuussa 2015**

**Hannu ja Leena
Aarnio ovat
olleet pitkään
mukana Imatran
yhdistyksen
toiminnassa.
Kuvassa
pariskunta
Tiurunien
luontopolun
avajaisissa
vuonna
1998**

**Korvenhaan perinneaitatalkoot toukokuussa 1999.
Vasemmalla Urpo Vartiainen, Joutsenon
yhdistyksen pitkäaikainen aktiivi**

**Vieno Luukkonen
Joutsenon Niinimäen
luontopolulla ja
luonnonsuojelualueella
keväällä 2009**

**Luonnonsuojelupiirin
hallitus kokoontuu
toimistolla
syyskuussa 1999**

9.12.2001

Luonnonsuojelijoilla takanaan norppamuotoisia vuosikymmeniä

Saimaan luonnonsuojelukeskus on toiminnut 20 vuoden ajan Linnoituksessa Katarinantorin puutalossa. Eteläkarjalaisten luonnonsuojelijoiden haasteet ovat osin muuttuneet näiden vuosikymmenten aikana. Saimaa ja norppa ovat silti säilyttäneet asemansa tärkeiden asioiden listalla.

Saimaan luonnonsuojelukeskuksen avajaisia vietettiin Linnoituksessa joulukuussa 1981, kun kimpungilta vuokratut tilat oli saatu talkoilla kunnostettua.

Suomen luonnonsuojeluliiton Kaakkois-Suomen aluapäällikkö Kaarina Tiainen kertoo, että silloin aika oli otollinen keskuksen perustamiselle. Oli laajempaa ympäristöliikettä ja paljon aktivistia väkeä ja järjestötoiminta muutenkin voimissaan.

Keskusta, joka on luonnonsuojeluliiton aluetuomisto, ylläpitävät Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiri ja Lappeenrannan seudun luonnonsuojelijayhdistys. Ainaut palkattu työntekijä on Tiainen. Muuten toimitaan vapaaehtoisvoimin.

Toimistosta on muotoutunut luonnonsuojelijoiden toiminnan tukilohta. Tiainen sanoo, että se on hoidettu yhdistysten luontoa ja yleensä ympäristöä koskeva valistus ja tiedotus.

Tilaisissa myös pidetään erilaisia illaisuuksia. Myyrätoimintatöiden keskuksessa harjoitetaan toiminnan rahoittamiseksi. Muita tulonlähteitä ovat esimerkiksi jäsensmaksut. Saimaan luonto-lehti ja tuke luonnonsuojeluliitolta.

Jäseniä Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirillä on Tiaisen mukaan noin 1000. Heistä Lappeenrannan paikallisyhdistykseen kuuluu 400. Vain niurto-osa heistä on aktiivisia.

Lappeenrannassa on alle 10 aktiivista, jotka pyörivät keskuksessa.

Teemat osin vaihtuneet

Kaarina Tiainen arvioi, että eteläkarjalaisten luonnonsuojelijoiden tehtävät ja tavoitteet ovat muuttuneet merkittävästi viimeisen 20

vuoden aikana. Vastaavasti yhteiskunnan tasolla seerit luonnonsuojelua ja -suojelijoita kohtaan ovat muuttuneet nekin.

— 1980-luvulla oli isoja ympäristöongelmia, ja luonnonsuojelijoilla vähän hihhahin leima otussa. Nykyisin meidät otetaan osallisesti huomioon ja pyydetään mukaan päätöksentekoon. Tiainen toteaa ja viittaa siihen, että järjestöillä esimerkiksi pyydetään kannanottoja ympäristöasioihin.

— Toki lausuntoja annetaan myös oma-aloitteisesti. Lisäksi tehdään aloitteita, hän jatkaa.

1980-luvun suurina kysymyksinä Tiainen pitää yleisesti vesienpuojelua ja erityisesti Saimaasta sekä saamaannorppaa. Sen vuosikymmenen lopulla esiin nousi myös ihmänsuojelu.

Tiainen mielestä näissä asioissa edistytin hyvin, ja 1990-luvulla tilaivatkin uudet ympäristökysymykset kuten luonnon monimuotoisuus ja perinnekäsitteiden ”säilyttäminen”. Keskivon nousivat lisäksi rantakäyttöä ja liikenneasiat. Silti kestoaiheita on löytö.

— Saimaa ja norppa ovat keskeisiä asioita yhä.

Hätäjän läheisyyden myötä Etelä-Karjalan luonnonsuojelijoilla on virityksiä myös Venäjän suuntaan. Näistä Tiainen mainitsee Laatokan saariston suojelun sekä metsäkarttoitukset.

Yleisö kysyy

Kaarina Tiainen arvelee, että suuri yleisö ei valitettavasti tunne kovin hyvin Saimaan luonnonsuojelukeskusta. Katarinantorin puutaloon tuleva saattaa hyvinkin toistaista, että ”ai, onko tämähän täällä?”.

— Toisaalta ihmisiltä tulee kuitenkin kysyjä hyvin

Ja luitetaan pikkulinnulle pesä. Aluapäällikkö Kaarina Tiainen on työskennellyt Saimaan luonnonsuojelukeskuksessa vuodesta 1990.

Norpalle oma saari

Aluapäällikkö Kaarina Tiainen kertoo, että saamaannorppa saa oman saaren. Saari sijaitsee Kylanien pohjoispuolella.

Kahden ja puolen hehtaarin saaruisen saaren hankinnan rahoittaa Suomen luonnonsuojeluliitto yhteistyössä Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin kanssa.

Ensi keväänä aiotaan selvittää, joko norpat pesivät nimikkosaarellaan. Tiettävästi niitä on asustellut jo sen lähistöllä.

Tiainen mukaan Repovenen yhtenäisestä metsäalueesta, joka sijaitsee Mentyharjun ja Valkkealan rajan tienoilla Kymenlaaksoissa, on tulossa kansallis-

puisto. Ylhäistä maisemistään tunnettu alue sopii hyvin retkeilyyn.

Luontokuvaaja Lassi Kujala esitteli kuvia Repovenen alueelta Lappeenrannassa keskiviikkona. Linnoituksessa vieraili myös Suomen luonnonsuojeluliiton puheenjohtaja Heikki Simola.

paljon.

Kuin todisteeksi keskuksen puhelin pirahduttaa ja soittaja kysyy, mitä tulisi tehdä löydetyille rengastetulle linnulla. Vastaukseksi tulee vaivatta Helsingin sähkötön osoite. Kysymyksiä tulee etenkin hädässä olevista luonnonvaraisista eläimistä.

— Ehkä meiltä on matavampi kynnys kysyä kuin vierasmaailta. Joo ei tiedetä vastausta, niin sitten ohjataan eteenpäin, Tiainen toteaa.

Tulevaisuuden haasteet

Kaarina Tiainen nimeää eteläkarjalaisten luonnonsuojelijoiden yhdeksi keskeiseksi tulevaisuuden haasteeksi kaavoitusasiat.

— Kansalaisjärjestöillä on enemmän sananvaltaa kuin aiemmin. Valtio on vastaavasti vähemmän mukana, hän toteaa.

Kuutoisten nelikaistaiseksi rakentaminen on pian tapetilla oleva asia. Lausuntokierros on menneillään. Tiainen kertoo, että myös luonnonsuojelujärjestöille tulee lausunto täysiaana.

Käytännössä on niin, että isommissa asioissa lausunnon antaa Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiri ja pienemmissä paikallisyhdistys.

Tiainen mukaan ”metsäasiat ovat jatkuvasti esillä”. Tämän vuoden plussa valaustu meidän jätin. Jäseniä niivottiin yhteen taloudelliset, ekologiset ja sosiaaliset näkökulmat. Luonnonsuojelupiiri otti osaa ohjelman laadintaan, ja nyt on ohjelman seurannan aika.

Tulevaisuuden tehtävistä Tiainen nostaa esiin myös ympäristökasvatksen, johon liittyy luonnonsuojeluliitolla on perhekasvatusprojekti. Käytännön kasvatusyhteydet ovat esimerkiksi luontoon tehtävät perhekerät.

Muokoulujen ja päiväkotien suuntaan kasvatushanketta virtteillään, mutta se vaatii laajaa yhteistyötä. Pelkät luonnonsuojelijayhdistysten voimat siihen eivät yksin riitä, Tiainen arvioi.

Mika Pallinen

Vuonna 2001 juhlittiin Saimaan Luonnonsuojelukeskuksen 20-vuotista taivalta

Luonnonsuojelukeskuksessa juhliava norppajoukko joulukuun alussa 2001

Lokhuussin, norpalle hankitun Saimaan saaren kauppakirjat allekirjoitettiin Ruokolahdella marraskuussa 2001. Saaren myi Veikko Tiilikainen (oikealla)

Venäläisiä yhteistyökumppaneita yhteisessä tiedotustilaisuudessa maaliskuussa 2001, aiheena Karjalan kannaksen metsien tutkimus ja suojeleminen

**Äyräpääjärven suojelua tiukennettiin 1990-luvulla –
ja uudestaan 2000-luvun alussa. Pertti Siilahti oli
vahvasti mukana**

Päätoimittaja
Jorma Hernesmaa

Ulkoasupäällikkö
Tapio Harjula

Uutispäällikkö
Jyrki Nuottimäki

Toimituspäällikkö
Pekka Lakka

PÄÄKIRJOITUKSET

29. marraskuuta 2003

ES-ARKISTO/MIKA STRANDÉN

Suosio kasvussa. Moottorikelkkailun harrastus kasvaa kaiken aikaa ja parhailaan myös Etelä-Karjalassa suunnitellaan maakunnallista kelkkareitistöä mm. EU:n ja Kaakkois-Suomen ympäristökeskuksen rahoituksella.

Luonnonsuojelupiiri väistelee vastuutaan

Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiri ei halua olla mukana maakunnan moottorikelkkareitistön suunnittelutyössä. Piiri on irtautunut reitistöohjelmasta, jonka valmistelemaa hanketta hallinnoi ja valvoo ympäristökeskus.

Luonnonsuojelupiiriin ratkaisuihin on yllättävä, vaikka perusteet irtautumiseen ja huoli moottorikelkkailun jatkuvasta kasvusta ovat ymmärrettäviä. Yhdistys pelkää, että moottorikelkkareitit perustamalla kelkkailu helpottuu ja harrastus kasvaa, mikä taas lisää tarvetta perustaa yhä enemmän uusia reitistöjä.

Luonnonsuojelupiiriin epäilyt kelkkailuharrastuksen kehityksestä, tarpeista ja seurauksista saattavat olla oikeita. Mutta jos harrastus kasvaa, niin piiri on vastuutaan.

luontojärjestön velvollisuus.

Moottorikelkkareitistöä suunnittelevassa ryhmässä luonnonsuojelupiiriin rooli asiantuntijana on erityisen tärkeä. On lapsellista ja lyhytnäköistä vaihtaa todellisen väisättävien mahdollisuus pelkätään paperimakkuisiin lausuntoihin. Siitä syntyy helposti ja usein vain jälkiviisastelua.

Maakunnan luonnonsuojeluväen on syytä pyyhkäistä sammalpeite nokkansa päältä ja palata takaisin vaikuttamaan siihen, millä tavalla moottorikelkkailun kasvava harrastustoiminta pidetään kurissa luontoarvoja kunnioittavalla tavalla.

JYRKI NUOTTIMÄKI
jyrki.nuottimaki@esaimaa.fi

Virallisesta moottorikelkkareitistöstä väännettiin vuonna 2003. Piiri irtisanoutui suunnitteluryhmästä "vastuuta väistellen" - Eipä tullut reittiä!

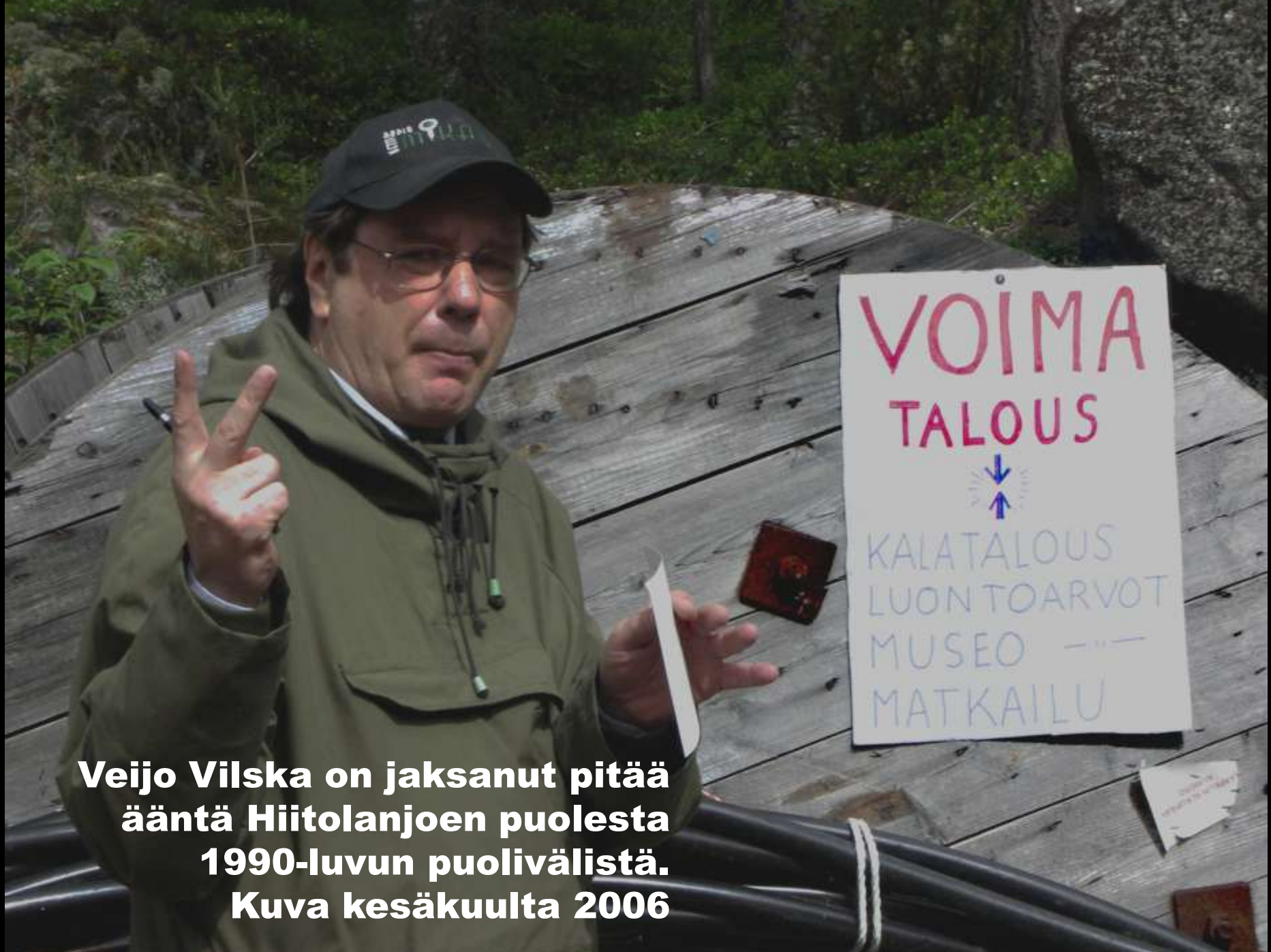
**Piirin kasviretkeläiset Lappeenrannan
lentokentällä 21.6.2005.
Pertti Siilahti johtaa joukkoja**

**Vesipäivänä heinäkuussa 2005
Lappeenrannan satamassa
pulahtaneet**

**Syyskuussa 2005 Seppo Vuokko
opasti sammalkurssilaisia
Joutsenossa**

**Veijo Vilska on jaksanut pitää
ääntä Hiitolanjoen puolesta
1990-luvun puolivälistä.
Kuva kesäkuulta 2006**

**VOIMA
TALOUS**
↓↑
KALATALOUS
LUONTOARVOT
MUSEO — — —
MATKAILU

**Imatran yhdistyksen jäkäläretkeläiset
evästauolla syyskuussa 2007.
Oppaana Seppo Vuokko**

**Juha Jantunen
on toiminut
viime vuosina
Imatran seudun
luonnonsuojelu-
yhdistyksen
puheenjohtajana.
Jäkälätkin
kiinnostavat!**

Etelä-Karjalan kansanedustajaksi Herää Etelä-Karjala!

To 15.3. klo 10-12 Joutsenon fori

To 15.3. klo 13-15 Joutsenon Työajantalo - Joutsenon eläkkeensaajat ja eläkeläiset

La 17.3. klo 10- Lappeenranta kaupparei - saapattyyhdy

0409-363 750 • Tunnus: 109130-7100540
www.jormakallio.fi

57
Jorma
KALLIO

— KAAKKOIS-SUOMEN —
SANOMAT

Yksilölliset tilitoimistopalvelut
yrttyksesi taloushallinnon tarpeisiin.

Tilikanava Oy

tilitoimistopalvelut

Oksanenkatu 8 B 11
53100 Lappeenranta
Puh (05) 415 6385
Fax (05) 415 6152

www.tilikanava.com
info@tilikanava.com

15.3.2007

Luonnonsuojelupiiri esittelee lapsille norpan elämää

Saimaannorpan pesinnälle suosiolliset olosuhteet

Lumisateet ja pakkaset tulivat viime tingassa edesauttamaan saimaannorpan pesinnän onnistumista.

— Ehdittiin jo pelätä, kuinka pesinnän käy, kun syke ja alkutalvi olivat niin lauhjoja ja lumettomia, Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiriin aluepäällikkö **Kaarina Tiainen** sanoo.

Hän perehdyttää Taipalsaaren kirkonkylän päiväkodin eskari- ja vuorohoitoryhmiä norpan elämään kuvien, tarinoin, saduin sekä norpan, kuutin ja talvipesän näköisversioin.

Tällä hetkellä saimaannorpan kanta on noin 280 yksilöä. Saimaannorpan poikaset, kuutit ovat vastikään syntyneet. Ne syntyvät suurin piirtein helmikuun 26. Nestorin päivän tienoilla.

— Toivottavasti lunta ja pakkasta riittää vielä, etteivät pesät romahda liian aikaisin. Pesinnän kannalta vaara ei ole vielä ohi, Kaarina Tiainen jatkaa.

Metsäbiologian tutkijat pääsevät poikaslaskentoihin jäiden sulassa huhtikuun lopulla.

Taipalsaaren kirkonkylän päiväkodin eskari- ja vuorohoitoryhmät tutustuvat norpan elämään kuvien, tarinoiden, satujen sekä norpan, kuutin ja talvipesän näköisversioiden välityksellä.

Kiitollista yleisöä

si norppa liikkuu, miten se käyttäytyy, miten syväle ja kuinka pitkä matkaa hylie

Kuutin elämää vuoden ympäri

eella ei saisi liikkua autolla, eikä varsinkaan moottorikelkalla.

kan ajettua kummun yli.
— Jos emo säikähtää, se pakenee. Silloin kuutille voi

Näköisversioita

Luonnonsuojelupiiriin

jolloin kuutit ovat vielä melko pieniä, hän selventää.

Vuodessa nuorukaiseksi

Kaarina Tiainen kertoo, että kesäisin ihmiset muuttavat kaupungista rannoille. Kuutin uteliaisuus kuitenkin voittaa ja siitä on mielenkiintoista seurata ihmisten touhujia, mökkeilyä ja kalastusta.

— Äiti on opettanut, että ihan lähelle ihmistä ei kannata mennä, vaikka nykyisin kaikki ihmiset tykkäävätkin norpasta ja haluavat sitä suojella.

Veeti-kuutti pitää hänen mukaansa syksystä, kun vesillä on taas rauhallista, eikä yhtä tukahduttavaa kuumaa kuin kesällä.

— Norpat syövät eniten syksyllä talvea varten. Ne kasvattavat paksun rasvakerroksen, jolloin kovat pakkaset eivät haittaa.

— Uuden talven tullessa Veeti on jo aikuisen näköinen ja se kaivaa itselleen oman lepopesän sekä hengitysaukkoja jäähän.

Kaarina Tiainen esittelee lapsille tekemäänsä norppaa, kuuttia sekä talvipesää.

vaaleanharmaa, kun esimerkiksi Laatokan norpan jälkeläiset saattavat olla jopa melkein mustia.

Luonnonsuojelupiirissä on saatavana myös ohjeita ja kaavoja kankaisten kuutin ompelamiseen.

— Jos voisimme nähdä lumipesään, siellä voisi olla tämännäköistä, hän näyttää rakentamaansa pienoismallia.

Kaarina Tiainen mielestä on tärkeää välittää lastenkin kautta tietoa, että talvi on norpille herkintä ja ha-

voittovaiantia aikaa.

— Suojelun ansiosta norppakanta on saatu nostettua nykyiselle tasolle, tosin yhtä yksilöä ei ole varaa menettää.

Heidi Niimikö

Norppia eniten Taipalsaaren vesillä

Etelä-Karjalassa norppia asuu eniten Taipalsaaren vesillä, Kyliänien pohjoispuolella Pajusaaren- ja Petran-selillä.

Saareissa on Tiainen mukaan havaittu norpan lepopesä, mutta ei synnytsuoluolia.

— Viime kesänä saaren kunnostustoimitukset me-

kappaleet myös oppimateriaalikeskukseen, josta opettajat saavat niitä käyttöönsä kouluille opetuksen tueksi.

— Toimitimme samal-

**Kaiku Marttinen, nyt jo edesmennyt hyleveteraani
toukokuussa 2006**

**Imatran yhdistyksen 30-vuotisjuhlissa
ansiomerkittiin Tuija Mertanen ja
Kimmo Tiilikainen lokakuussa 2006**

Kun mikään ei riitä

5.12.2007

● Luonnonsuojelujärjestöt jaksavat yllättää, kerta toisensa jälkeen. Etelä-Saimaa raportoi 30.11., että Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiirin tavoitteena on perustaa laaja metsien suojelualue maakunnan pohjoisosiin Ruokolahdelle, Rautjärvelle ja Parikkalaan. Tavoitteena on yhdistää Laatokan-Karjalan luonnontilaiset metsäalueet Savossa sijaitseviin Suomen valtion omistamiin suojelumetsiin.

Käsittämätöntä. Juuri kun aloimme uuden Etelä-Suomen metsien suojeluohjelma Metson (vapaaehtoinen, täyden korvauksen periaatteeseen perustuva metsiensuojelu) avulla oppia, miten sivistysvaltiossa metsiensuojelu hoidetaan, niin palaamme ajassa vuo-

sikymmeniä taaksepäin.

Luonnonsuojelujärjestöt ovat kivaneeet jälleen kartat esille ja alkaneet omissa porukoissaan piirtelemään rajoja uusille suojelualueille. Salaa ja tietysti muiden omistamille maille. Metsänomistajat saavat lukua asiasta lehdestä. Olisiko ollut liikaa pyydetty, että asiasta olisi edes informoitu etukäteen.

Vastaavaa menettelytapaa on käytetty Pohjois-Suomessa vuosikymmeniä ja tulokset ovat näkyvissä. Suomessa on suojeltu metsiä enemmän kuin missään muussa Länsi-Euroopan maassa. Kun raaka-aineen saatavuus heikkenee, lähtevät tehtaat, kuten Kemijärven lopetettavan sellu-

tehtaan kohtalo osoittaa.

Kaakkois-Suomi on maamme metsäteollisuuden ydinaluetta. Venäjän puuntuonnin vähenemisen seurauksena kotimaan metsistä täytyy jatkossa hakata aikaisempaa enemmän puuta, jotta tehtaat pyörivät. Aluetalouksien kannalta Kaakkois-Suomessa ei ole enää Voikkaan ja Summan jälkeen varaa menettää yhtään tehdasta.

Kulunutta sanontaa käyttäen, luonnonsuojelujärjestöjen esittämä laaja Etelä-Karjalan metsien suojeluhanke ei ole tästä maailmasta.

PEKKA VAINIKKA
toiminnanjohtaja

Metsänomistajien liitto Kaakkois-Suom

**Tyypillistä – luonnonsuojelijoille mikään ei riitä.
Maakunnan metsiä on kuitenkin suojeltu
vähemmän kuin missään muualla Suomessa...**

**Laatokan soutujen
”tuliaisia”:
Anitta
Miikkulainen,
luontoväen
epävirallinen
metsämummo.
Paljon sattuu ja
tapahtuu kun
Miikkulainen
pääsee vauhtiin!**

**Martti Karhu ja Juha Juuti Ruokolahden Kemppilänsuolla
kesäkuun alussa 2009**

Enonkosken katiskatapahtumassa 2009 vaihdettiin verkkoja turvallisempiin pyydyksiin norppavesillä

Eipä niitä sinne paljon mahtunut...

Se on hyvin rauhallinen hevonen, mutta jos se haistaa toisen oriin, se pillastuu.

Hevosen potkaisemaksi joutunut näyttelijä Risto Kaskilahti, Iltta-Sanomien

NÄKÖVINKKELI

Ympäristöarvot esiin maakuntakaavassa

ETELÄ-KARJALASSA laaditaan parhaillaan maakuntakaavaa, jolla ohjataan eri toimintojen sijoittumista ja luodaan samalla suuntaviivoja maakuntamme tulevaisuudelle. Sitä varten Etelä-Karjalan merkittävät ympäristöarvot olisi vihdoinkin nostettava kunnolla esiin.

Ilmastonmuutosta hillitään paikallisella ja maakunnallisella tasolla. Suot ja metsät ovat merkittävimpiä hiilivarastojamme. Vastuamme ilmastonmuutoksesta edellyttää niiden vaalimista myös Etelä-Karjalassa, jossa metsätalous ja turpeenotto ovat pirstoneet metsä- ja suoalueita. Ilmastonmuutoksen hillitseminen edellyttää myös liikennekysymysten ja moottorikelkkareistitöä koskevien suunnitelmien kokonaan uudelleen arviointia.

Luonnon monimuotoisuuden vähentyminen on vakava ongelma, jonka pysäyttämiseen Suomi on sitoutunut kansainvälisin sopimuksin. Suojelualueita on maakunnassamme pinta-alaa kohti vähiten Suomen kaikista maakunnista. Laajan yhtenäisen suojelun alueen tai suojelun alueen

koston muodostaminen kohentaisi maakuntamme suojelutilannetta huomattavasti.

METSÄTEOLLISUUSMAAKUNTANA olemme suurten ratkaisujen edessä, kun metsäteollisuus vähentää tuotantoaan Suomessa. Nyt on aika rakentaa uudenlaisia elinkeinomahdollisuuksia ja harjoittaa uudenlaista metsien ja puun käyttöä

Matkailua voidaan kehittää vain luontoa ja ympäristöä vaalien. Sitäkin varten tarvitaan monimuotoisten, yhteisten metsien, soiden, pienvesien ja järvi-alueiden turvaamista. Lisäksi maakuntamme hiljaisten alueiden sijainti on syytä selvittää ja tuoda ne kaavaan.

Ranta- ja vesiluonnon haavoittuvuuden takia on erityisen tärkeää, että matkailussa ja virkistyskäytössä pitäydään luontoa kunnioittavassa pienimuotoisessa luontomatkailussa, joka myös tukee pienyrityisyyttä ja työllisyyttä. Massaturismi, suuret lomakylät ja

moottoroitu liikkuminen rannoilla ja vesillä eivät sovellu maakuntaamme.

METSÄTALOUS ja turvetuotanto ovat tuhonnettu Etelä-Karjalan soiden luonnontilaa. Oikeastaan kaikki jäljellä olevat luonnontilaiset ja luonnontilaisen kaltaiset suot ja suo-metsäalueet tulisi säilyttää, mikä turvaisi edes jotenkin nämä uhanalaiset luontotyypit.

Vesiensuojelutyötä tehdään nimenomaan maankäytön suunnittelun yhteydessä. Maakuntamme järvet ovat vielä toistaiseksi kohtuullisen hyvässä kunnossa, mutta hälyttäviä merkkejä esimerkiksi sinilevien massaesiintymistä on liikaa, ja kaikki pienvedet ovat uhanalaisuneet. Kaikenlainen toiminta vahva-alueella – turvetuotanto, metsätalous, asutus ja loma-asutus – rasittavat vesistöjä.

Maakunnallamme on erityinen vastuu saimaannorpan suojelussa. Tällä hetkellä saimaannorppa on luokiteltu äärimmäisen uhanalaiseksi, ja sen suojelua on tehostettava erittäin voimakkaasti. Rantoja

on rauhoitettava rakentamiselta, ja liikkuminen Saimaalla vaatii ohjausta erityisesti talvella norppien pesimäaikaan.

Suunnittelussa on myös otettava huomioon saimaannorpan potentiaaliset leviämisaikamatat. Saimaannorpan suojelu tukee näin myös muuta rantaluonnon suojelua, ja turvaa samalla jokamiehen oikeuksia liikkua ja retkeillä Saimaan rannoilla.

Maakuntakaavan valmistelussa kannattaa muistaa myös se, että Venäjän puolella on päätetty perustaa Laatokan luodot-kansallispuisto. Laaja luonnonsuojelualue turvaa luontoarvoja ja mahdollistaa luonto- ja kulttuurimatkailun yhteyksien luomista rajantakaisen Karjalan ja Etelä-Karjalan välille – mutta vain, mikäli vastaavanlaisia luontoarvoja saadaan turvattua Etelä-Karjalankin puolella.

KAARINA TIAINEN

aluepäällikkö

ANITTA MIKKULAINEN

metsävastaava

Etelä-Karjalan luonnonsuojelupiiri ry

**Lappeenrannan Skinnarilan alueella piti varoa vuonna 2010.
Majavat mulkoilivat kuulemma ilkeästi kaikkia ohikulkijoita**

**Jouko Sirkiä ja Pertti Ahvonen,
luonnonsuojelijan prototyypit
Imatralta toukokuussa 2010**

**Piirin porukkaa METSO-koulutuksessa
Viitalammella syksyllä 2010**

**Talkoissa Tikan niityillä
Ruokolahdella kesällä 2011.
Isäntä näyttää mallia**

**Anitta Miikkulainen huilaa
ja eläytyy tunnelmaan
kesällä 2011**

Ihmisellä on ollut tarve ymmärtää eläinten salaisuutta, sanoo Pirjo Iivanainen. Lemminki-yhdistyksen löytö aarre: vuodelta 1924 oleva koulun opetustaulu susista. Tunturimaisemassa sudet on kuvattu kunnioittavasti ja niiden uljautta arvostaen.

Pirjo Iivanainen, pitkäaikainen suurpeto-asioista vastaava susinäyttelyn aikaan vuonna 2011

Taistelee susien puolesta

Seija Hackman

NANUK, TARHE, Naajaq ja Siutliq. Pirjo Iivanaisen kodin seinällä on muisto neljästä alaskanmalamuutista.

Malamuutit ovat hyvin susimaisia koiria. Yli kymmenen vuoden ajan Iivanainen valjasti nelikon useita kertoja viikossa reeniin eteen ja rymsä metsiä.

Nyt koiralauma on koirien taivaassa ja nainen itse osa-aikaeläkkeellä Etelä-Karjalan liiton tutkimuspäällikön virasta.

Sudet eivät kuitenkaan anna rauhaa. Iivanainen on ottanut sitkeästi kantaa suurpetojen puolesta luonnonsuojelupiirin petovastaavana. Uusin ponnistus on helmikuun alussa maakuntakirjastossa avattava suurpetonäyttely.

– Kuka petoja puolustaisi elleivät ne, jotka tunnustavat niiden arvon ja uhanalaisuuden?

EIPÄ JUURI kukaan. Iivanainen ei yritäkään löytää lyhyttä selitystä sille, miksi ihmisten tietokyky luontoa kohtaan on niin matala.

Muoin pedot olivat myyttisiä eläimiä. Ne herättivät pelon lisäksi kunnioitusta ja ihailua.

Myyttejä on petojen pahuudesta, mutta myös hyvydestä. Naarassusi pelasti Romuluksen ja Remuksen, jotka perustivat Rooman kaupungin. Karhu ilmensi suomalaisille elämää, kuolemaa ja uudesti syntymää. Peijaisissa kottio saateltiin takaisin esiisiensä luo taivaaseen.

– Ihmisillä on ollut tarve ymmärtää eläinten salaisuutta, Iivanainen sanoo.

IIVANAINEN uskoo, että petoja kunnioitettaisiin ja suojeltaisiin nykyin enemmän, jos tiedettäisiin, millaisia ne ovat. Esimerkiksi susien käytös on kiehtovaa.

– Susilaumassa on vakiintunut hierarkia, ne ilmaisevat kiintymystä ja ystävyyttä ja viestivät hienovaraisesti. Koko lauma pitää huolta pennusta. Jos tiedettäisiin, miten vivahteikasta on susien elämä ja miten lauma on niille tärkeä, ymmärrettäisiin, millaista julmuutta on hajottaa se.

LUONNOSSA kulkiessaan päällimmäisenä Iivanaisella on ilo ja ihmetys luonnon monimuotoisuuden edessä.

– Ilon rinnalla kulkee kipeä tietoisuus siitä mitä ihminen tekee eläimille ja luonnolle, vie elintilaa ja myrkyttää ympäristöä.

Ikävintä Iivanaisesta on ihmisen kuvitelma siitä, että luonto kuuluu ihmiselle. Sama kuin jos kärpänen istahtaisi banaanille ja kuvittelisi sen omakseen.

Iivanaisen mielestä luonnon pitäisi saada olla kokonainen. Silloin on siedettävä sitäkin, että ihmiseläkin joskus koituu haittaa.

– Pedot ruokkivat kokonaisuutta ja pitävät yllä ekologista tasapainoa.

Etelä-Karjalassa ehjää luontoa on jäljellä hyvin vähän. Sitä arvokkaampia Iivanaiselle ovat sen viimeiset sirpaleet, palanenkin vanhaa metsää.

– Sellainen on rauhan tyyssija. Ikuisuus koskettaa siellä.

Urpalanjoen retkeläiset toukokuussa 2012 Manu Vihtosen johdolla

**Anna Vuori,
luonnonsuojelupiirin nykyinen
aluepäällikkö retkellä
Joussuolla lokakuussa 2013**

**Kesällä 2013 Niemisensaaren
niittotalkoissa Riihilahden
tilalla poliisi sekaantui asiaan.
Siihen loppuivat talkoot**

Viimeisin yritys maakunnan ensimmäiseksi kansallispuistoksi. Taistelu jatkuu

Etelä

Uutiset

E-Sa 28.1.13

Haarikko ei käy kansallispuistoksi

Haarikkojärven kansallispuistoesitys ei edennyt jatkokesittelyyn ympäristöministeriössä. Metsän tarina-elokuvan kuvausalueelle sopii paremmin Metso-suojelu.

Anssi Kemppinen
PUNKAHARJU. Ympäristöministeriön mukaan Haarikkojärven alue ei sovi kansallispuistoksi.

Ympäristöneuvoksen **Jukka-Pekka Flanderin** mukaan alueesta tehty esitys ei täytä kansallispuistolle asetettuja kriteereitä.

– Kansallispuistojen vähimmäiskoon pitäisi olla 1000 hehtaaria ja maat valtion omistuksessa. Alueen pitäisi

myös olla eheä kokonaisuus. Haarikon kansallispuistoalueen esityksessä valtion talousmetsät ovat alueella pirstaleina, sanoo Flander.

Parikkalalainen **Veijo Vilka** teki alueesta kansallispuistoesityksen viime syksynä. Luonnonsuojelujärjestöt ovat taas esittäneet Haarikkojärven ydinalueita suojeltaviksi.

Haarikkojärven alue sijaitsee Etelä-Karjalan ja Etelä-Savon rajamailla Savonlinnan Punkaharjulla.

MIKÄLI Haarikkojärven alue sopisi kansallispuistoksi, valtion pitäisi lunastaa siihen lisää alueita.

Alueen isoimmat maanomistajat metsäyhtiöt UPM ja Tornator ovat todenneet voivansa harkita lunastusta, mutta yhtiöt eivät aio lahjoittaa maitaan. Myös Metla omistaa alueella maita.

Katja Juurikko

Vuonna 2001 UPM lahjoitti 560 hehtaaria metsää Repoveden kansallispuistoa varten. Kuvassa Repoveden Lapinsalmen kävelysilta.

Flanderin mukaan ministeriöllä on tällä hetkellä hankintarahaa suojelemaan, mutta ne kuluvat olemassaolevien kuten harjujen, lintuvesien ja Natura-suojeluohjelmien maanhankintaan.

– Varoja käytetään myös nykyisten kansallispuistojen lisäämiseen hankintaan.

Flander tarjoaakin alueelle Metso-suojelua.

– Se on ainoa tapa, millä Haarikkojärven alueella voi-

Kaavoitusmonopoli on kunnalla. Olen ymmärtänyt, ettei aluetta ole noteerattu kaavoituksessa erityisalueeksi.
Jukka-Pekka Flander

daan edetä. Metso-suojelussa pitää kuitenkin täyttää suojelukriteerit ja silloin ELY-keskus voi periaatteessa suojelusta keskustella.

Flanderin mukaan esimerkiksi metsäyhtiö UPM:llä on tällä hetkellä muitakin Metso-alueita jo tarkastelussa.

HAARIKON suojeleu nousei tamikuussa näkyvästi esille, sillä siellä on kuvattu suosittua Metsän tarina -dokumentti-elokuvaa. Samalla nousi esille, että metsäyhtiö UPM kaa-

voittaa osalle alueen koskemattomista lammista rantatontteja.

Alueen suojelusta kerätään adressiakin, jossa on nimiä yli 2000.

– Kaavoitusmonopoli on kunnalla. Olen ymmärtänyt, ettei aluetta ole noteerattu kaavoituksessa erityisalueeksi, sanoo Flander.

Ympäristöministeriö sai viime vuonna 17 ehdotusta uudeksi kansallispuistoksi. Marraskuussa neljä hyväksyttiin jatkokesittelyyn. Haarikkojärvi ollut valittujen mukana.

– Pitäisi tapahtua paljon, että Haarikon alue nousisi kansallispuistoksi. Tällä hetkellä ympäristöministeriön hallinnossa asialle on vähän tehtävissä.

Flanderin mukaan tilanne voi toki muuttua, jos adressi luovutetaan ministerille ja sitä kautta tulee usia päätöksiä.

**Keväällä 2014 tehtiin
ekskursio Joutsenoon
entisen Tiurun
sairaalan katolle**

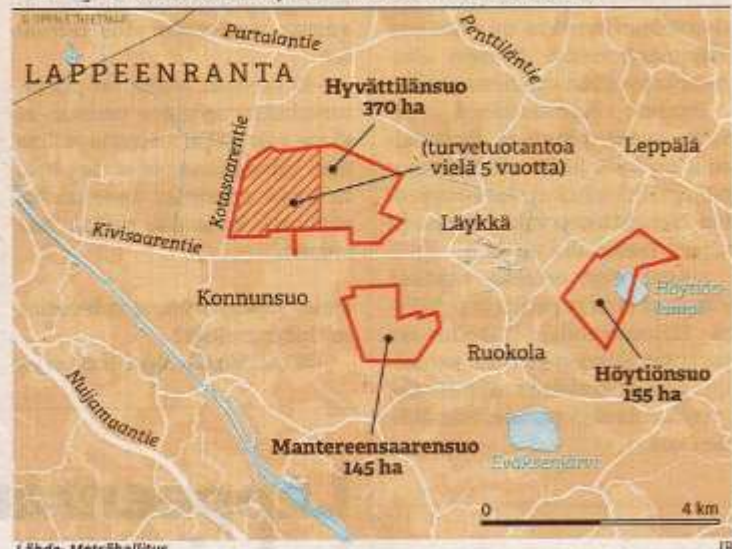

UTSUUKSI 30.8.2014

Vapon alueelta Hyvättilänsuon länsipuolelta nostetaan turvetta vuoteen 2019 asti. Soita on ennallistettu muualle Suomessa paljonkin, mutta ei missään vielä näin suurta turvetuotantoaluetta. Uutta ekosysteemiä ei ole helppo luoda, mutta Metsähallitus pitää aluetta tuhannen mahdollisuuden paikkana.

Metsähallituksen luontopalveluille siirretyt alueet, noin 700 hehtaaria

Lähde: Metsähallitus JB

Konnunsuolle merkittävä suojelualue

Liki 700 hehtaaria entisiä vankilan maita suojellaan ja soita ennallistetaan. Syntyvästä suojelukokonaisuudesta tulee maakunnan suurin.

SEIJA HACKMAN

KONNUNSUOLLE on synty-mässä eteläkarjalaisittain merkittävä suojelualuekokonaisuus.

Senaatti-kiinteistöt on luovuttanut Metsähallituksen luontopalveluille luonnonsuojelutarcoitukseen yhteensä 700 hehtaaria entisen vankilan käytössä olleita maita.
– Vielä ei ole perustettu luonnonsuojelualuetta, mutta nyt voidaan olla varmoja, että alue lopulta suojellaan. Me olemme lopuspajoituspaikka, jolta alueet eivät palaudu muuhun käyttöön, vastaava suojelubiologi Pekka Heikkilä Metsähallituksen luontopalveluista kertoi tiedotustilail-

suudessa Konnunsuon baarilla perjantaina.
Kokonaisuuteen kuuluvat Hyvättilänsuo ja sen vieressä oleva Vapon turvetuotantoalue, Höytiönsuo ja osa Höytiönlampea sekä Mantereensaarensuo.
Maiden mukana Metsähallitukselle siirtyivät myös vuokrasopimukset. Niiden mukaisesti Vapon turvetuotanto jatkuu Hyvättilänsuon länsipuolella vuoteen 2019 asti. Sen jälkeen myös turvetuotantoalue ennallistetaan tai muutetaan kosteikoksi.

HANKE nivoutuu valtakunnalliseen soidensuojelun täydennysohjelmaan, jossa pyritään suojelemaan tai palauttamaan ennalleen eteläisen Suomen pitkälle tuhottuja soita.
Pekka Heikkilä kuvaa Konnunsuota helmeiksi suojelualueiden verkossa. Kun käsiin on saatu paljon suota, tarkoitus on suojella nimenomaan suoluontoa.
Konnunsuolla kuitenkin vähintään yhtä tärkeää on linnusto.
– Harvoin nousevat esiin linnustoarvot niin paljon kuin tässä.

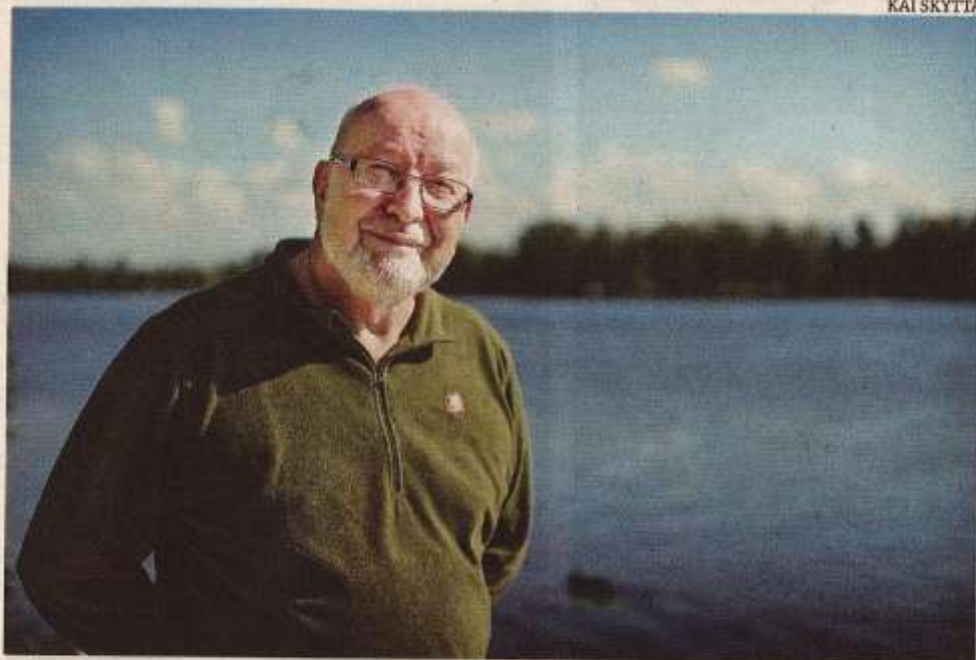
Taustalla on ihmisen ja kulttuurin vaikutus, viljely ja turvetuotanto, jotka kaikki ovat muokanneet aluetta, Heikkilä kuvaa.
Konnunsuosta on muodostunut muun muassa yksi kokonaisuus tärkeimmistä hanhien levähtämisalueilista keväisin ja syksyisin.
Linnustoseelvityksen tehnyt Karri Kuitunen toivoo, että aikanaan turvetuotantoalueesi voisi kehittyä uusi erityiskohta jolla viihtyisivät myös kahlalinnut.

Joskus pitkäjänteinen työ palkitaan!

Retkellä Konnunsuolla lokakuussa 2014

**Yrjö Haverinen,
ikitaistelija
Immalanjärven
rannalta.
Vesiensuojelupalkinto
myönnettiin vuonna
2014**

Vesiensuojelutyön sanotaan olevan suureksi osaksi vapaaehtoisten aktiivien ahkeruuden varassa. Palkitulla Yrjö Haverisella intoa on riittänyt.

Immala on aarre

IMATRA | Vesiensuojelijapalkinnon saanut Yrjö Haverinen toivoo kotijärvensä suojeluohjelmalle menestystä.

MATTI VIELJALAINEN

IMMALANJÄRVI on iso vesi, Imatran kartalla sarjassaan Saimaasta seuraava.

– Muutoinkin järvi on Imatralle suuriarvoinen asia, vesiensuojelun aktiivi Yrjö Haverinen sanoo.

– Immala on Salpausselän ja Vuoksen ohella oleellinen pala paikallista luontoa. Järvestä pitää huolehtia, ja koettaa jättää se jälkipolville nykyistäkin parempikuntoisena, Haverinen näkee.

rinen teki työkierroksen Kemijärven sellutehtaalle, mutta vuonna 1990 hän palasi Imatralle paperiteknikan ylöpettäjäksi. Eläkepäiviään Haverinen asuu Jäppilänniemessä, missä hän ehti pitkään vaikuttaa kylätöimikunnan puheenjohtajana.

ERITYISESTI paluumuutto herätti huomaamaan Immalanjär-

”
Muistan vielä, kun itse sain Immalasta sen alkuperäis-kannan siikaa.

**YRJÖ
HAVERINEN**

mitus, ja toimenpiteet sen vähentämiseksi.

HAVERISEN mukaan pyöreästi 60 prosenttia Immalan fosforikuormasta tulee maa- ja metsätaloudesta. Suurin murheenkryyni on ruskistunut Laitilanlahti.

Immalanjärven tila on pysynyt ekologiselta luokituksestaan erinomaisena. Haverisen

Parikkalan Siikalahti on ollut vakioretkikohteita. Yölaulajia kuunneltiin myös keväällä 2015

**Saimaannorpan apukinostalkoissa tammikuussa 2017.
Kaksi sukupolvea Tiaisia Taipalsaaren Kyläniemen
maisemissa**

**Ja näihin
ympäristöihin
pitäisi kolata
apukinoksia!
Onneksi on
sentään jäätä alla**

**Jari Kiljunen,
linturetkien vakio-opas,
apukinostalkoissa haastavissa
oloissa tammikuussa 2018**

A man with short grey hair and glasses, wearing a white t-shirt with red trim, is leaning over a table. He is holding a pair of black wire mesh. A woman with short blonde hair, wearing a plaid shirt, is sitting at the table and looking down at the mesh. They appear to be working together to assemble or repair the mesh. The background shows a dining room with wooden chairs and a window with curtains.

**Vuoden 2018 piiripäivillä tehtiin
norppaturvallisia katiskoita.
Kimmo Klemola ja Anitta
Miikkulainen sinkilöimässä**

**Liiton metsäkampanja
jalkautui Linnoituksen
maisemiin kesällä 2018**

**Piirin suoretki Luumäen Haisevasuolle lokakuussa 2018
oli yleisömenestys. Ja karpaloita riitti!**

**Ympäristö-
kasvattaja
Laura
Blomqvist on
viime vuosina
ohjannut
maakunnan
koululaisia
luontoon**

**Anne Kuhanen lennättää päiväkotilapsia
Lappeenrannan Mikonsaaren luontopolulla**

**”TV:stä tuttu” Kimmo Ohtonen
tähditti lappeenrannan yhdistyksen
järjestämää tilaisuutta Linnoituksen
Kehruuhuoneella helmikuussa 2019**

